

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2007. gada
2. – 15. februāris

cena: Ls 0,20

Nr. 3 (123)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES LAIKRAKSTS LATVIEŠU TAUTAS NĀKOTNEI

ATKLĀTA VĒSTULE

Latvijas Republikas Saeimas priekšsēdētājam
Indulim Emsim
Latvijas Republikas Saeimas deputātiem

Ministru prezidentam Aigaram Kalvītim

Par Uzvaras pieminekļa nojaukšanu

Šā gada 10.janvārī Igaunijas parlaments pieņēma likumu, kas atļaus nojaukt vai pārcelt uz citu vietu Tallinas centrā uzstādīto tā saukto Bronzas kareivi. Svarīgi, ka ideju par nepieciešamību pieminekli Otrā pasaules karā kritušajiem pārcelt uz citu vietu izteica augsta Igaunijas valsts amatpersona – premjers Andrus Ansips. Varam tikai minēt, kad Latvijas premjers Aigars Kalvītis nāks klajā ar paziņojumu, ka jālemj par Uzvaras pieminekļa, kas kļuvis par elku un pulcēšanās vietu pretlatviski noskaņotajiem, demontāžu.

20.gadsimta astoņdesmito gadu beigās, laikā kad Latvijas Republika bija pakļauta Padomju okupācijas varai, Rīgā tika uzbūvēts piemineklis par godu Otrā pasaules kara beigām un šīs zemes atbrīvotājiem no

okupācijas varas simboli, pie kuriem pulcēties tās iekārtu un pamattautu nīstošiem civilajiem un militārajiem okupantiem. [...]

Tie latviešu tautas dēli, kuri, kaut arī izmantojot pretlikumīgus līdzekļus, centās mūsu tautu atbrīvot no šī kauna staba, to uzspridzinot, nav pelnījuši nosodījumu. Nākotnē viņus cels godā kā varoņus. Godināti tiks divi bojā gājušie puisi Valdis Raups un Aivars Viksnis par to, ka viņi centās savu tautu atbrīvot no pazemojošā kauna staba – okupantu varas simbola. Nosodījumu ir pelnījusi vara, kuras kompetencē, tūlīt pēc neatkarības iegūšanas bija šo pieminekli nojaukt un novērst šādus nelaimes gadījumus, kuros gāja bojā patiesi savas tautas patrioti. Turklāt nav nekādas garantijas tam, ka latviešu patriotes neradīsies atkārtota vēlēšanās nojaukt šo okupantu pieminekli, izmantojot pretlikumīgus līdzekļus.

Saeimai kā likumdevējam un Ministru kabinetam kā izpildvarai, rūpējoties par valsts drošību un godu, jānovērš jebkādas Latvijas valsti

diskreditējošas provokācijas, tādēļ pēc iespējas ātrāk jāsāk risināt jautājumus, kas saistīti ar Uzvaras pieminekļa nojaukšanu, piemēram, izstrādājot pieņemot likumu par okupāciju slavinošu objektu demontāžu un pārvietošanu.

Gaidām konstruktīvu atbildi uz šajā vēstulē pausto.

Latvijas Nacionālo partizānu apvienības valdes priekšsēdētājs
Ojārs Stefans

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs
Aivars Garda

Vēstule publicēta
saisināta

Hitleriskās armijas – Sarkanajai armijai. Pasūtītājs bija padomju vara un līdz ar to pieminekli tika izteikti tās ideāli. Bet kā zināms, okupācijas varas ideāli vienmēr ir krasi atšķirīgi no okupēto tautu ideāliem. Tas, ko okupanti dēvē par uzvaru, pakļautajai tautai parasti iezīmē verdzības un pakļautības sākumu. Uzvaras piemineklis, kā to dēvē vēl joprojām, latviešu tautai ir pazemojuma un kauna stabs, jo simbolizē tautas nespēju atbrīvoties no okupantu klātbūtnes savā valstī un kļūt par patiesiem noteicējiem savā zemē. [...]

Par neatkarīgu un demokrātisku valsti nav uzskatāma tāda valsts, kurā pēc okupācijas beigām paliek

ROBEŽLĪGUMS – CINISKA NODEVĪBA

SARUNA AR ALEKSANDRU KIRŠTEINU

DDD: Saeima pieņemusi izskatīšanai likumprojektu, kurā nav atsaucies uz 1920.gada Miera līgumu. Pilnvarojot valdību parakstīt šādu robežlīgumu ar Krieviju, uz mūžīgiem laikiem notiks atteikšanās no iespējas atgūt Abreni. Vai Kalviša argumenti ir pietiekami un pamatoti?

Vai tiešām Latvijai jāatskaņās no savas teritorijas?

Aleksandrs Kiršteins: Nē, nav jāatskaņās! Krievija nevēlējas parakstīt robežlīgumu ar tam pievienoto pavājo deklarāciju, kurā, atšķi-

ribā no šobrīd izstrādātā likumprojekta, bija atsauce uz 1920.gada Miera līgumu, kas nostiprināja Latvijas valstisko pārņemtojamību un garantēja tiesības prasīt okupācijas seku novēršanu. Deklarācija vismaz deva iespēju nākotnē runāt par Abrenes atgūšanu vai kompensāciju saņemšanu. Kalviša tagadējais priekšlikums noklusē, kas notika ar Latvijas teritoriju,

Aleksandrs Kiršteins:

“Latvija patiešām ir ūnikums – vienīgā valsts pasaulē, kuras Valsts prezidents un Ministru prezidents meklē argumentus, lai kaut kādā veidā atgrūstu Krievijai daļu valsts teritorijas. Par laimi visi mēģinājumi bijuši neveiksmīgi.”

kura mums piederēja 24 gadus, – kur pazuda seši pagasti un Abrenes pilsēta?

DDD: Kādi ir Kalviša rīcības motīvi?

A.K.: Pamatā ir dažu cilvēku naivā ticība, ka pēc šī

robežlīguma parakstīšanas viņu biznesa iespējas palielināsies. Viņi neko nav mācījušies ne no Baltkrievijas, ne Ukrainas pieredzes. Pat muļķim skaidrs, ka robežlīgumam nav nekādas nozīmes. Nafta jau tādēļ neplūdis uz Ventspili. Krievijai atradīsies simtiem iemeslu, lai pārtrauktu jebkādas ekonomiskās attiecības ar Latviju, – piemēram, krievvalodīgo nepilsoņu “tiesību” ierobežošana.

parakstīt šādu robežlīgumu. Taču, parakstot robežlīgumu bez atsaucies uz 1920.gada Miera līgumu, Latvija sevi nostāda ļoti neapskaužamā stāvoklī. Būtibā svaru kauss nosliecas par labu prokrieviskajiem spēkiem. Tas pat ir pretrunā ar pašu krievu interesēm, kuri ieguldījuši šeit savu naudu un no Latvijas vada savu biznesa apdraudējumu. Vairāki nekustamo īpašumu firmu vadītāji ir norādījuši, ka Latvija, nokārtot Krievijas ietekmes sfērā, var zaudēt daudz lielāku naudu, nekā tā saņem no Eiropas Savienības, jo Krievijas uzņēmēju kapitāls pārcelsies tālāk uz Rietumiem – uz Šveici, Luksemburgu un Līhtenšteinu.

DDD: Latvijas ekonomiskais izdevīgums pēc robežlīguma parakstīšanas ir viens no galvenajiem Kalviša argumentiem. Vai, jūsuprāt, ir aprēķināts, cik patiesībā Latvija iegūts un cik zaudēs, parakstot robežlīgumu ar Krieviju?

► 3. lpp.

LATVIJAI IR VAIRĀKAS ĀRPOLITIKAS

SARUNA AR 9.SAEIMAS DEPUTĀTU DZINTARU RASNAČU

Turpinājums no iepriekšējā numura

Dzintars Rasnačs: Pārsvārā viss ir atkarīgs no tiem cilvēkiem, kas realizē izpildvaru. Ja runā par Abreni, manuprāt, te vispār nav vajadzīga nekāda steiga. Pasaulē ir pietiekami daudz valstu, kas savu robežu jautājumus risina desmitiem gadu un vēl ilgāk.

DDD: Nu tad kāpēc Latvija pati tagad uzbāžas Krievijai ar savu robežlīgumu? Kādēļ tāda steiga? Kāpēc šis jautājums Latvijā, kas ir parlamentāra republika, tiek apspriests, piemēram, prezidentes un Ministru prezidenta kabinetos?

Dz.R.: Domāju, laikraksts “DDD” jau pietiekami rakstījis par šiem iespējamajiem steidzinājumiem, kas mudina noslēgt līgumu. Mūsu apvienības viedoklis ir tāds, ka steiga šeit nav vajadzīga. Ja tomēr šī demarkā-

cijas līnija tiek noslēgta un valdības vairākums rīkojas pretēji mūsu nostādnēm, lai neviens nēcer, ka mēs atbrīvosim valdībā vietu “Saskaņas centram”. Mēs turpināsim cīnīties valsts valodas aizstāvības jomā un par okupācijas seku novēršanu.

DDD: Ko TB / LNNK reāli

Abrenes jautājumu par ne-
steidzīgu, bet prezidentes un
citu amatpersonu runas par
robežlīguma slēgšanu bez at-
runām – tikai par politisko
kapitālu un spekulācijām?
Vai tā nav vieglprātīga pieeja?

Dz.R.: Redziet, no vienas puses ir politiķi, bet no otras puses ir starptautisko

“Mani tracina tas, ka reāli nākas saskarties ar pakalpojumu sniedzējiem, kas nespēj sazināties latviešu valodā. Un ko jūs darīsiet, ja ir krīzes situācija, bet, piemēram, santehniķis nesaprot latviešu valodu?”

darīs, lai kavētu Latvijai nedraudzīgā, nodevīgā robežlīguma variantu pieņemšanu? Kādi būs reālie darbi, lai nosargātu savu Tēvzemi tās vēsturiskajā pēctecībā un robežās?

Dz.R.: Man liekas, ka jau pateicu, ko darīsim.

DDD: Tātad jūs uzskatāt

tiesību speciālisti.

DDD: Tātad, jūsuprāt, starptautiskajiem speciālistiem ir lielāka teikšana nekā Valsts prezidentei?

Dz.R.: Mūsu valstī ir tādi augsta līmeņa politiķi, kuriem starptautisko tiesību speciālistu viedoklis neinteresē. Kuri saka apmē-

ram tā – priekš kam mums tā Abrene, ja tur latvieši gandrīz nemaz nedzīvo. Jā, ir mums arī tādi politiķi.

Ja runā par starptautisko tiesību speciālistiem, es varu nosaukt veselu virkni speciālistu, kuri uzskata, ka robežlīguma jautājums šobrīd nav jārisina.

DDD: Tas labi, ka varat nosaukt. Taču būsīm reāli – robežlīgums šobrīd jau tiek risināts, turklāt latviešu zemei un tautai nelabvēlīgā virzienā. Ko darīsiet?

Dz.R.: Šie speciālisti uzskata, ka robežlīguma jautājums ir jāatliek līdz tādiem laikiem, pie kuriem agri vai vēlū nonāks arī Krievija un sapratīs, ka šie jautājumi jārisina nevis no spēka viedokļa, kā krievi padēvās ķīniešiem un atdeva 3 tūkstošus kvadrātkilometrus zemes pagājušajā gadā, bet gan pavisam citādā, civilizētā veidā.

► 8. lpp.

NEATDOD TĒVZEMI MANU!

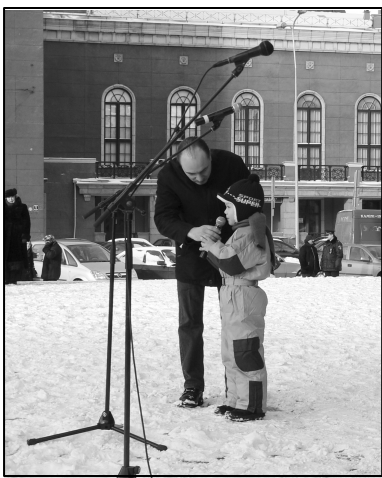
27. janvārī pie Okupācijas muzeja muzikālā sapulcē, kuru organizēja “Visu Latvijai!”, “Jaunais laiks”, “Jaunie demokrāti” un citas pret Abrenes atdošanu noskaņotas organizācijas, pulcējās vairāki simti cilvēku, tostarp arī laikraksta “DDD” veidotāji.

Mitiņa dalībniekus uzrunāja dažādu nacionālo un politisko organizāciju pārstāvji. Noslēgumā izskanēja nacionāli noskaņoto mūziķu Aivara Brīzes un Nika Matvejeva jaunā, iedvesmojošā dziesma “Neatdod Tēvzemi man!”.

Laikraksts “DDD” aicina savus lasītājus aktīvāk piedalīties protesta akcijās pret Abrenes atdošanu, lai dalībnieku skaits būtu nevis daži simti, bet daži tūkstoši. Tikai tā mēs nosargāsim mūsu Tēvzemi.

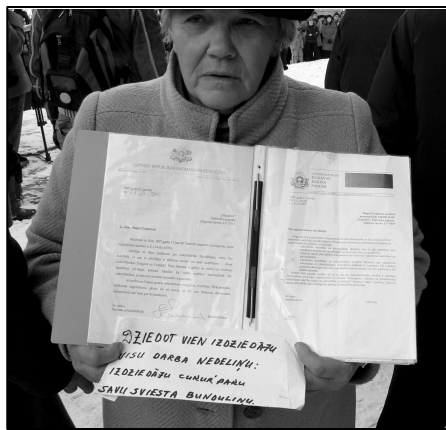
Līga Krieviņa pie plakāta “Abrene – daļa no manas Tēvu zemes”.

Ar dzejojīti uzstājās “Visu Latvijai!” priekšsēdētāja vietnieka Imanta Parādnieka dēls.

Aivars Gardas, Līga Muzikante, Ilze Liepa un Liene Apine muzikālajā sapulcē pret Abrenes atdošanu.

Aivars Brīze, Elita Veidemane un Niks Matvejevs ar dziesmas “Neatdod tēvzemi manu” izjusto izpildījumu radīja patiesu sajūsmu un iedrosmi klausītājos.

DOMU UN UZSKATU “NOZIEGUMI”

Germars RUDOLFS

The Barnes Review, 2006. gada marts / aprīlis

Turpinājums no iepriekšējā numura

CILVĒKTIESĪBAS VĀCIJĀ

Viens no sabiedroto nosacījumiem Vācijas Federatīvās Republikas nodibināšanai bija “Federālā Konstitūcijas Aizsardzības biroja” izveide. Šī Orvela stila aparāta nosaukums ir tāds, lai Vācijas iedzīvotājiem nerastos iespaids, ka valsts viņus izspiego, lai gan tas, protams, ir biroja galvenais uzdevums. No šī biroja pēc tam sadarbībā ar Iekšlietu ministriju izveidojās Konstitūcijas Aizsardzības departaments.

Nesen Klauss Nordbruhs

plaši aprakstīja skandalozo vietējo spiegu tīkla izveidošanos. Lai gan šim departamentam nav ne policijas, ne juridiskas tiesības, tomēr tam ir neierobežota vara. Ja kāda persona vai organizācija ir pieminēta kādā no “Konstitūcijas Aizsardzības” ziņojumiem, tas sadzīvīskā līmenī pielīdzināms nāves spriedumam. Persona vai institūcija, kas izvēlēta kā mērķis, tiek izstumta un no tās izvairās kā no lepras slimnieka – viņu atlaiž no darba, liedzot iespēju aizstāvēties darba tiesā.

Šodienas Vācijā var izveidot šādu uzskaitījumu:

- Labējie: “Noziegumi ar labējā spārna piesegumu,” citiem vārdiem: “Noziedzīga propaganda” un “Cilvēku musināšana”;

- Kreisie: “Noziegumi ar kreisā spārna piesegumu”, parasti attiecināti uz “citiem noziegumiem”;

- Ārzemju: Noziegumi, ko izdarījuši ārvalstu ekstrēmisti, parasti tos veikuši kurdī, pretojoties Vācijas likumu sistēmai.

Vācijā īpaši vajāti tiek tieši labējie.

1950-to gadu sākumā ar uzvaru guvušo sabiedroto

līdzdalību viena politiskā partija tika pasludināta ārpus likuma. Tolaik jaundibinātā Vācijas Valsts [Reiha] partija (*German Reich Party*), kas bija populāra bijušo karavīru un patriotiski noskaņotu cilvēku vidū, piedzīvoja strauju izaugsmi un atbalstu vēlēšanās. Jaunās partijas līderis un vilcējspēks bija ģenerālmajors Otto Ernsts Remers. Spožo panākumu dēļ viņu apciemoja sabiedroto delegācija. Viņam bija jāizdara izvēle: vai nu viņš labprātīgi pārtrauc valsts partijas darbību, vai arī sabiedrotie to aizliedz. Remers nevēlējās piekāpties, un partija tika likvidēta. Skata pēc tika likvidēta arī KPD (*Communist Party of Germany* – Vācijas komunistu partija), bet tā drīzumā tika reanimēta kā DKP (*German Communist Party* – Vācu komunistu partija).

1954.gadā notika Jaunatnes aizsardzības akcija un nodibināts “Federālais jauniešu apdraudošās literatūras cenzūras birojs”. Pēc vairāku sabiedrisko agentūru prasības birojs identificē publikācijas, kas nebūtu piemērotas jauniešiem, un tās tiek izņemtas

no tirdzniecības, pēc kā izdevums, protams, beidz pastāvēt. Lai gan biroja pamatuzdevums bija pasargāt jaunatni no pornogrāfijas un vardarbības, tas tendenciozi paplašināja savas pilnvaras, ar īpašu centību sākot cenzēt politiski aizdomīgas publikācijas. 1970-os gados birojs pamatā cenzēja kreisā spārna politiskos. Kopš 1980-iem gadiem cenzūrai pakļauti galvenokārt ir labējie.

1960-os gados izdotie neredzēti netaisnīgie likumi bija mērķtiecīgs solis preti konstitucionālo tiesību pārkāpumiem. Likumdošanas akti deva tiesības valdībai ierobežot cilvēktiesības strīdus gadījumos ar Eiropas Savienību, jo pirms to stāšanās spēkā valdībai nebija iespēja legālā ceļā ierobežot indivīda tiesības. Tagad tā ir kļuvusi par ikdienišķu parādību.

Diskusijas par ārkārtas situācijas likumiem veicināja studentu sacelšanos 1960-os gados. Studenti pamatoti uzturacās, ka šie speciālie likumi veicinās despotismu.

Kad sešdesmito gadu beigās šie likumi beidzot stājās spēkā, kad tos pieņēma konservatīvo un sociālis-

tu Lielā Koalīcija, tika izveidota “ārpusparlamentārā opozīcija” (*Ausserparlamentarische Opposition*, APO), kas uzdrošinājās apvienot spēkus un veidot partijas, izejot ielās. No APO 1970-os gados izveidojās teroristiska kustība – tas ļāva valdībai vēl vairāk ierobežot cilvēktiesības. Personiski varu apliecināt, ka tas deva iespēju veikt kratīšanas, noklausīties telefonsarunas, atvērt pastu bez kādām tiesas atļaujām.

Kā liecina franču veiktie pētījumi, šobrīd Vācijā ir vairāk politisko ieslodzīto, nekā tas bija [Komunistu] Demokrātiskajā Vācijā pirms tās sabrukšanas.

Tomēr politiskie noziedznieki, kuri notiesāti par cilvēku musināšanu, holokausta noliegšanu un dalību neatļautās organizācijās, netiek atzīti par politiskajiem ieslodzītajiem. Pamatā tie ir jauni cilvēki, kuri tādējādi tiek padarīti par nacionālās pretošanās kustības mocekļiem.

JAUNĀIS KRIMINĀLLIKUMS JEB TĀ SAUKTAIS DEKERTA LIKUMS

Nevienam laikam neinteresē fakts, ka organizētā noziedzība netiek apkarota

nevis atbilstošas likumdošanas trūkuma dēļ, bet gan tāpēc, ka policijai trūkst politisku atbalsts, kuri ļoti bieži iesaistīti bandītiskos noziegumos.

1980-os gados bija vērojams pirmais Holokausta Revizionisma kustības uzplaukums. Valdība šim aicinājumam atbildēja, pilnveidojot procedūru, lai notiesātu par uzskatiem. Tas izauga līdz tādām absurdam, ka personu automātiski sodīja, ja par viņu vienkārti tika saņemta sūdzība no kāda žida.

Kad Vāciju pārņēma liels patriotisma vilnis, starptautiskās varas struktūras izdarīja milzīgu spiedienu uz Vāciju, lai apspiestu patriotiskās kustības. Turklāt, visticamāk, pat speciāli tika organizēti ksenofobiski uzbrukumi, lai valdībai būtu iemesls rīkoties. Katrā ziņā valdība izmantoja visus gadījumus, lai likvidētu “brūnās briesmas”, apspiestu “fašisma atdzimšanu”. Rezultātā 1994.gadā tika veikti grozījumi Vācijas Krimināllikumā. Vienā katlā tika samesta uzskatu brīvība par tādām Vācijas sabiedrībā valdošiem tabu tematiem kā ārvalstnieki, multikulturālisms, žīdi, holokausts un Trešais Reihs.

► 7. lpp.

ROBEŽLĪGUMS – CINISKA NODEVĪBA

◀ 1. lpp.

Aleksandrs Kiršteins: Katrs pats var to izrēķināt. Domāju, ka šajā gadījumā tas ir Tautas partijas spiedienu, jo tā visvairāk saistīta ar lauksaimniecības uzņēmumiem, kuri eksportē produkciju uz Krieviju. Pārējo intereses netiek ņemtas vērā. Parakstot šādu robežlīgumu, Latvija grauj Baltijas valstu vienotību, konkrēti: Igaunija, kas robežlīguma ratifikācijas likumā atsaucas uz Tartu Miera līgumu, Igaunijas pārmantojamību un okupāciju, paliks viena. Lai ko arī teiktu, ka Abrene mums nav vajadzīga, ka tā ir ļoti nolaista teritorija, ka tur ir daudz krievu, tomēr juridiskais jeb *de iure* aspekts vienmēr ir svarīgāks par *de facto*. Pēc starptautiskajiem likumiem, Abrene un seši pagasti ir Latvijas teritorija.

Pārēķināsim: ja vairāk kā 1200 km² lauksaimniecības zemes pareizina ar ES atbalsta maksājumiem nākošajos 20 gados, piešķaita iespējamo zemes vērtību pēc 20 gadiem, tad mēs iegūstam daudzus miljardus eiro. **Parakstot pašreizējo robežlīguma variantu, Latvija kļūst par pirmo valsti pasaulē, kas atsakās no teritorijas, uz kuru tai ir simtprocentīgas tiesības.**

DDD: Viens no argumentiem, kādēļ Latvijai esot jāparaksta šāds robežlīgums ar Krieviju, ir, ka tādā veidā Latvija izrādīs savu pateicību Rietumiem. Kāds sakars pateicībai Rietumiem ar Abrenes atdošanu Krievijai? Un par ko gan mums Rietumiem būtu jābūt pateicīgiem?

A.K.: Šis arguments ir patiešām mulķīgs. Piemēram, dr. Lēbers, kurš pētījis jautājumus par okupācijas seku novēršanu, raksta, ka Rietumi mūs vēlreiz nodeva. Rietumu valstis ignorēja deviņdesmito gadu sākumā pieņemto Baltijas Padomes aicinājumu organizēt starptautisku konferenci, lai novērstu Ribentropa-Molotova pakta radītās se-

presidents meklē argumentus, lai kaut kādā veidā *atgrūstu* Krievijai daļu valsts teritorijas. Par laimi visi mēģinājumi bijuši neveiksmīgi.

DDD: Kad Bušs NATO sammita laikā bija Rīgā, viņš teica, ka palīdzēs Latvijai atrisināt problēmas ar Krievijas robežlīgumu. Vai šī ir tā palīdzība, par kuru viņš runāja?

A.K.: Nezinu, ko patiesībā domāja Bušs, bet ASV vēstniece vairākkārt uzsvērusi, ka robežlīgums palīdzēs uzlabot starpvalstu attiecības. Protams, ikviens robežlīgums stabilizē valstu attiecības, bet tikai tad, ja tas ir pareizs un taisnīgs. Amerikāņu un Rietumu liekulība izpaužas tajā, ka viņi jau nepieprasa Krievijai atjaunot taisnīgumu, bet mudina Latviju juridiski atdot savu teritoriju.

DDD: Kāds Amerikai izdevīgums no tā, ka Latvija atsakās no savas teritorijas par labu Krievijai?

A.K.: Amerikai ir savas intereses: cīņa ar tā saucamo starptautisko teroristu

Tagadējais robežlīguma variants ir neatgriezenisks – Latvija pati atsakās no savām tiesībām, neminot, kas notika ar tās teritoriju: vai tā ir uzdāvināta, vai nelikumīgi atņemta, vai nozagta.

mu, enerģētika... Diemžēl Latvija kārtējo reizi nav nekas cits kā siknauda – maiņas monēta lielvalstu rokās.

DDD: Jūs jau no paša sākuma piedalījāties robežlīguma izstrādāšanas procesā. Vai tiešām vienmēr ir valdījis uzskats, ka no Abrenes jāatsakās?

A.K. Nē. 1990. gada vasarā Latvijas delegācija, kuru vadīja Andrejs Krasitiņš un kurā piedalījās arī Valentīna Zeile, Juris Bojārs un es, Maskavā panāca vienošanos ar Krievijas Augstākās Padomes delegāciju, kuru vadīja Hasbulatovs, ka Krievija neiebilst pret šīs teritorijas atdošanu Latvijai. Savukārt

Krievijas Federācijas Padomes Starptautiskās komitejas vadītājs Margelovs pirms dažiem gadiem Latvijai Saeimas Ārlietu komitejai atkārtoti apliecināja, ka Krievijai būtu vismaz jāsamaksā kompensācija. Sarunās panāktos rezultātus vienmēr ir sabojājuši tādi cilvēki kā Vaira Viķe-Freiberga un Aigars Kalvītis, kuri, neņemot vērā jau sasniegto un protokolos ierakstīto, pēkšņi paziņoja, ka Latvija ir gatava atdot savu teritoriju Krievijai bez kādām sarunām un kompensācijām. Viņi pat nekaunas melot, ka Latvija 1990. gadā un vēlāk, stājoties Eiropas Sa-

vienībā, Rietumiem apsolicējusi, ka mums nav nekādu prasību attiecībā uz Abreni. Tā nav taisnība, jo Šķēles valdība vēl 1996. gada 31. oktobrī sūtīja uz Maskavu Vovera vadītu delegāciju ar prasību risināt Abrenes vēsturiskos un ipašumtiesību jautājumus. Es savā laikā biju Īpašo uzdevumu ministrs Eiropas Savienības lietās un 1996. gadā uz Briseli vedu Latvijas likumu par robežu, kurā skaidri teikts, ka tajās vietās, kur robeža nesakrīt ar 1920. gada Miera līgumu, tā uzskatāma par demarkācijas līniju. No ES puses nekad šajā jautājumā nav bijuši nekādi iebildumi, tādēļ jābrīnās, kā augstas valsts amatpersonas var tik ciniski melot. Nesaprotu, kādēļ Vairai Viķei-Freibergai tik ciniski un sistemātiski jāmelolo?!

DDD: Kā var rasties tik absurda situācija, ka Latvijas valsts vadītāji tā vietā, lai meklētu iespējas aizstāvēt valsts nacionālās intereses, izmisīgi cenšas pārliecināt par pieņemamību tās pārkāpt?

A.K.: Vaira Viķe-Freiberga manās acīs ir gluži vienkārši marionete, kura gata-va izpildīt jebkuras vēstniecības – vienalga vai tā ir ASV, vai Krievijas, vai kādas citas – iegribas. Viņai pašai kā Latvijas Valsts prezidentei nav nekādas nostājas. Piemēram, ja Bušs uzskata, ka latviešiem jākarro Irākā, tad Viķe-Freiberga, pat neskatoties uz to, ka ASV Kongress ir nosodījis karu Irākā, ir gatava cīnīties līdz pēdējam latvietim. Kas attiecas uz Kalviti, tad ne viņa izglītība, ne politiskā pieredze vispār neļauj lemt par šādiem jautājumiem. Viņam šajā gadījumā svarīgākas ir Tautas partijas sponsoru intereses, viņu biznesa Krievijā. Kalvītis gluži vienkārši ir izpildītājs.

DDD: Naivi cerēt, ka Krievija mainīs savu diskriminējošo attieksmi pret Latviju pēc robežlīguma parakstīšanas. Vai tiešām rūgtā Latvijas pieredze nav pietiekoša, lai neticētu Krievijai, Kaļuzņija "pasakām", ka pēc tam, kad Latvija atteikties no Abrenes, uzlabosies mūsu kaimiņattiecības?

A.K.: Domāju, ka šajā gadījumā galvenais nav jautājums par teritoriju. Galvenais, kā teica krievu rakstnieks Prohanovs, Latvija ir vienīgā valsts pasaulē, kur krievi ir ne tikai saglabājuši, bet pat nostiprinājuši savu identitāti. Latvija ir logs uz Eiropas Savienību. Krievijas ilglaicīgie

mērķi ir panākt krievu valodu kā oficiālo ES valodu, un Latvija ir ļoti labs placdarms to sasniegšanai. **Krievijas interesēs ir parakstīt robežlīgumu, kurā nav nekādas atsaucē uz to, ka Latvija kā valsts dibināta 1918. gadā. Krieviju biedē tas, ka 1920. gada Miera līgumā ir noteikts, ka Latvijas pilsoņi ir tikai tie, kuri šeit dzīvojuši līdz Pirmajam pasaules karam un viņu pēcteči.** Parakstot Miera līgumu, Latvijā tika īstenots nulles variants jeb optācija. **Krievija labi saprot, ka tad, ja šis līgums ir spēkā, Latvijā nav iespējams izsludināt vēl vienu nulles variantu – divreiz optācija nevar notikt, kas, savukārt, nozīmē, ka liela daļa tā saucamo krievvalodīgo šeit atrodas nelikumīgi.** Tieši tādēļ Krievija nepiekrīt robežlīgumam, kurā būs kaut minimāla atsaucē uz 1920. gada Miera līgumu. Domāju, ka Krievijai tiešām Abrenes un sešu pagastu teritorija nav tas pats svarīgākais, jo padomju gados, pamatojoties tikai uz Hruščova voluntāru gribu, Ukrainai tika atdota Krima. Daudz svarīgāk Krievijai ir saglabāt ietekmi, Rietumos apgalvojot, ka Latvija ir jaundibināta valsts – tāpat kā Baltkrievija vai Kazahija. Divaini, ka Latvija atbalsta šos Krievijas centienus.

DDD: Kaļuzņijs gan apgalvoja, ka viņam ir vienalga, kad Latvija ir dibināta – lai latvieši paši tiekot ar šo jautājumu skaidrībā.

A.K.: Krievijai ir vienalga tik ilgi, iekams tas nepārādās līgumā. Kas tad Krievijai iepriekš traucēja parakstīt robežlīgumu ar pievienoto deklarāciju? Atšķirība starp iepriekšējo un šo robežlīguma variantu ir tāda, ka iepriekšējais deva tiesības Latvijai nākotnē runāt par okupēto teritoriju, par kompensācijām un visu pārējo. Tagadējais variants ir neatgriezenisks – Latvija pati atsakās no savām tiesībām, neminot, kas notika ar tās teritoriju: vai tā ir uzdāvināta, vai nelikumīgi atņemta, vai nozagta.

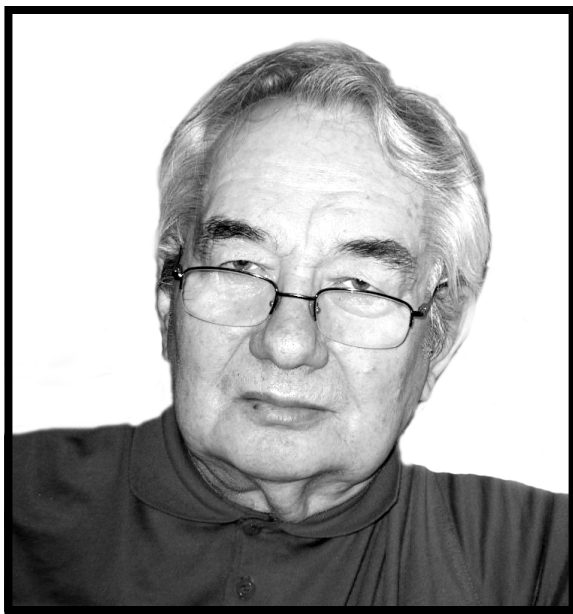
DDD: Kā vispār vērtējama Kaļuzņija uzvešanās pēdējā laikā?

A.K.: Jāvērtē nevis Kaļuzņija rīcība, bet gan Latvijas valdība, kura nenorāda, ka tā ir nepieņemama. Kaļuzņijs uzvedas tā, kā Latvijas valdība viņam ļauj.

DDD: Jarobežlīgumstiek parakstīts un ratificēts bez atsaucē uz 1920. gada Miera līgumu, kā to iecerējis Kalvītis, kādas tam var būt sekas?

A.K.: Tas pilnībā legalizētu Ribentropa-Molotova paktu, jo tā rezultātā Latvija parādītu, ka pati piekrīt un pilnībā pieņem kā normu tā sekas. ❖

Intervēja Liene APINE

Šā gada 28. janvārī 73 gadu vecumā miris slavenais latviešu ārsts, psihoterapeits, onkologs Jānis Zālītis.

Jānis Zālītis latviešu tautas vēsturē ir atstājis ne tikai vērtīgu mantojumu hipnoloģijas un psihoterapijas jomās, bet arī pierādījis sevi kā savu tautu un zemi mīlošu cilvēku, ko apliecina laikrakstam "DDD" sniegtās intervijas. Viņš bija viens no retajiem ārstiem, kurš iedrošinājis atklāti un nelokāmi pasludināt homoseksualismu kā ārstējamu perversiju un veiksmīgi praktizēja ārstniecības terapiju. Dakteris Zālītis bija arī viens no izdevniecības "Vieda" izsludinātā domrakstu konkursa "Homoseksualisms – cilvēces negods un posts" žūrijas locekļiem un iniciatoriem. Tāpat Jānis Zālītis vienmēr ir atbalstījis Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju, kā arī piekrita kļūt par ekspertu pret laikraksta "DDD" žurnālistiem Aivaru Gardu, Ilzi Liepu un redaktori Līgu Muzikanti vērtējot krimināllietā – tikai smagā slimība neļāva to realizēt dzīvē.

Jānis Zālītis ar savu darbību un nelokāmo nostāju vienmēr ir rādījis priekšzīmi mūsdienu ārstiem, kā būt ne vien labiem speciālistiem, bet arī savas valsts pilsoņiem, kuri iestājas par savas tautas nacionālajām interesēm. Izsakām dziļu līdzjūtību Aizsaulē aizgājušā onkologa un psihoterapeita Jāņa Zāliša tuviniekiem un draugiem.

Latvijas Nacionālās frontes un laikraksta "DDD" kolektīvs

LASĪTĀJU VĒSTULES

NEREDZAMĀ ZVAIGZNE

Cien.avīzei "DDD"

Savos 80 gados varu lepoties vienīgi ar to, ka pieskaitu sevi dzīves pieredzes ziņā pie visbagātākās paaudzes pasaules vēsturē, jo manas dzīves laikā manā acu priekšā notikušas visdziļākās pārmaiņas civilizācijas attīstībā – kā uz zemes, tā gaisā un jūrā, arī kosmosā.

Vienīgais trūkums šiem milzu sasniegumiem, manuprāt, ir "smalkās matērijas" pielietošanas nepareizā ievirze.

Smalkā matērija ir gan vārda, gan domas, gan acu skatiena izraisītā milzu enerģija, kas spēj ļaužu masu rīcību vērst pretējā, arī pretdabiskā virzienā.

Nepazīstot smalkās matērijas īpašības, pretdabiskā "smadzeņu skalošanas" jau tagad satrauc pasauli un var darīt lielu postu nākotnē, ieskaitot fiziski tik netīro un garīgi tik trulo pederastu kustības legalizāciju, ļaujot viņiem skolot mūsu bērnus.

Esmu absolūti pārliecināts, ka pēc gadu desmitiem atkal plauks un ziedēs nacionālās idejas, atkal mīlēsim savu Tēvu zemi, savas Mātes valodu un savu senču paražas.

Ar šo domu, kad pienāks mans laiks, tad arī vēlos pārcelties uz Aizsauli...

"Ir skaisti spēt saskatīt to zvaigzni, kura vēl nav redzama." /Rabindranats Tagore/

Ar cieņu –

Gustavs Kalniņš
Rīga

Ļ.cien. un apbrīnotās "DDD" latvietes!

Paldies par lielisko dāvanu "DDD" Nr.25(125). Sevišķi par sarunu ar U.P.Strēli – Novika tiesātāju, par Mārtiņa Kāja runu un A.Kiršteina komentāru, u.c.

Iepriecināja, ka sirmais, asais zēns Norberts Klaučēns ne tikai lasa "DDD", bet arī šo to uzrakstīja!

"DDD" izceļas ar lielu pašcieņu un vieš cerības, ka tā arī turpināsiet.

Tikai kāpēc arī jūs latviski nerunājošos, Latviju un valsts valodu nīstošos saucat par krievvalodīgajiem? Pieļauju, ka tagad Latvijā ir 92% dažādu valodu protoši (vācu, angļu), kāpēc izcelt vienu svešvalodu?

Nesītiēt okupantu paliekas ar palagu, no tā tikai plīkšis jums par sliktu, bet ar smalku āmuriņu, kā Strēlis un Kālis, – nu tas kož līdz kaulam...

Cieņā,

Ivans Pastulis

PIRMĀ ATKLĀTĀ

**Turpinājums no iepriekšējā numura
(sākums DDD Nr.22(122))**

Līga Muzikante: Tajā pašā laikā jūs apgalvojat, ka “vērtējot no publikācijas pragmatikas viedokļa šīs figūras lietošana norāda uz to, ka komunikators nevirza sev mērķi ar publikācijas starpniecību pārraidīt vēstījuma saturu, piemēram, skaidrot latviešu vēsturisko situāciju un vēstures izpratni”. Kā tad tādā gadījumā šajā... Jūs apgalvojat, ka nebija svarīgi jums šo Ženēvas konvenciju uzsvert. Un tajā pašā laikā šāds secinājums, ka es neskaidroju vēsturisko situāciju?

Artūrs Kučs: Konkrētā gadījumā, proti, runājot par komunikācijas kanāliem, izsmelošāk atbildēs Kruka kungs. Šī komunikācija, teiksim, lingvistiskā ekspertīze... Tas, ko es varu pateikt, taisot ir... Lietojot, šinī gadījumā pazemojošus, citos gadījumos – neiecietību kurinošus izteikumus, es nedomāju, ka šo, teiksim, tādatizteikumu lietošana kaut kādā veidā nepieciešama Latvijas vēstures izpratnes, teiksim, veicināšanai.

Līga Muzikante: Bet kādēļ tad jūs ekspertīzē citējāt tikai vienīgi tos izteikumus, kurus, jūsu vārdiem runājot, jūs nosaucat par pazemojošiem, un tā tālāk, bet necitējāt tos izteikumus, kas skaidro šo te vēsturisko situāciju?

Artūrs Kučs: Es atbildēju, manuprāt, dotās lietas, situācijas kontekstos tas nemaina būtību, saukt šos cilvēkus par sociālisma hibrīdiem un visādi citādi un piesaukt Ženēvas konvenciju... Es nedomāju, ka tas jums dod tiesības ar šādiem izteikumiem vērsties pret šiem cilvēkiem.

Līga Muzikante: Man tāds jautājums – vai ekspertīzē apskatītajos rakstos autors ir šķirojis pēc etniskās piederības Latvijas Republikas pilsoņus, kas par tādiem ir bijuši līdz Latvijas okupācijai 1940.gadā?

Artūrs Kučs: Vai, teiksim, notikusi ir šķirošana?

Līga Muzikante: Jā.

Artūrs Kučs: Tas ir atkarīgs atkal no... Jāskatās, tas ir dažādi, ir dažādas publikācijas, dažādās publikācijās ir dažādi vērtēti. Teiksim, ir publikācijas, kur tas ir, tiek šķirots.

Līga Muzikante: Ir šķiroti, un jūs esat to izlasījis šajos Drošības policijas jums nodotajos eksemplāros, ka ir šķiroti? Lūdzu, konkretizējiet! Kur tiek šķiroti?

Artūrs Kučs: Tātad šinī gadījumā, ja mēs runājam par Latvijas pilsoņiem, tā-

tad... Tad man būtu jāatrod konkrētais citāts, kur pateikts, ka tātad arī pilsoņi, kas ir ieguvuši pilsonību naturalizācijas ceļā, viņiem, teiksim ir, jā...

Līga Muzikante: Es atkārtoju jautājumu: vai ekspertīzē apskatītajos rakstos ir tikusi šķirota etniskās piederības Latvijas pilsoņi, kas par tādiem ir bijuši līdz Latvijas okupācijai 1940.gadā?

Artūrs Kučs: Tātad ir izteikumi, kas ir tieši vērsti pret konkrētu tautību, etnisko... Es tagad nerunāju par pilsoņiem, nepilsoņiem. Vairumā gadījumu es runāju par okupantiem, mēs runājam par, tātad cilvēkiem, kas ir ieceļojuši pēc 1940.gada.

Līga Muzikante: Bet šie pilsoņi nav šķiroti, kas bijuši tādi līdz 1940.gadam?

Artūrs Kučs: Teiksim, kā šķiroti, jūs man sakāt, protams, jūs par to nevarat uz-

pants” ir attiecināms tikai un vienīgi uz tiem, kuri Latvijā ir ieradusies okupācijas gados no okupētājvalsts?

Artūrs Kučs: Jūs definējat, es nezinu šo terminu – “okupants”.

Līga Muzikante: Nē, nu es jums jautāju. Kā ir tiešā veidā saskatāms?

Artūrs Kučs: Jūs paši sakāt, teiksim, publikācijās.

Līga Muzikante: Tātad ir saskatāms?

Artūrs Kučs: Ir saskatāms.

Līga Muzikante: Vai esat informēts, par Krievijas prezidenta pavēli organizēt tautiešu repatriāciju uz Krieviju?

Artūrs Kučs: Nē, neesmu par to informēts, jo neskatos Krievijas prezidenta pavēles.

Zāle: smejas.

Līga Muzikante: Tādā gadījumā, vai jūs varat šobrīd būt tāds ziņošs eksperts šajā komplicētajā jautājumā? Jo Krievijas Federācijas prezidents ir iz-

ras pielietošana?

Artūrs Kučs: Vardarbība un likumīga varas pielietošana. Nu tas atkal ir... šos vārdus principā... vajadzētu būt atšķirība. Bet jūs neredzat atšķirību?

Aivars Garda: Kāda?

Artūrs Kučs: Izpaužas konkrētā kontekstā, situācijā.

Aivars Garda: Labi, es piemēru – pieņemsim, jūs uz šejieni... tātad mani kāds nepazīstams cilvēks atvestu *aiz krāgas* – tā būtu vardarbība, ja?

Artūrs Kučs: Piespiedu spēka lietošana.

Aivars Garda: Bet, ja tiesa izsauc ar pavēsti, likumīgi, saskaņā ar likumu, tad tiesa pielieto varu?

Artūrs Kučs: Jā, bet tas notiek tiesiskā ceļā.

Aivars Garda: Atšķirība ir tāda, ka vardarbība nav likumiska?

Artūrs Kučs: Bet šeit jau arī, ja tas notiek piespiedu kārtā, tā ir vardarbība, tas notiek tiesiski?

Aivars Garda: Nē, es gribu uzsvert – ja ir varas likumīga pielietošana, ko dara šajā gadījumā tiesa, uzāicinot mūs uz tiesu abus divus, mēs nevaram atteikties atnākt uz tiesu. Ja mēs atsakāmies, seko kaut kāds sods? Bet, ja mūs atvestu divi bandīti *aiz krāgas*, tad mēs viņus varētu iesūdzēt tiesā? Vardarbība – ir tā?

Artūrs Kučs: Tā varētu būt.

Aivars Garda: Ir vai varētu būt?

Artūrs Kučs: Jajūs sakāt, ka tas...

Zāle: smejas.

Artūrs Kučs: ...ja mūs atved kāds cits – vardarbība, jā.

Aivars Garda: Nu, jā. Skaidrs. Tātad, vai jūs atzīstat Latvijas Saeimas Deklarāciju par Latvijas okupāciju?

Artūrs Kučs: Protams.

Aivars Garda: Atzīstat. Un šajā okupācijas deklarācijā teikts, ka – es citēju vienu mazu daļiņu – “visā okupācijas laikā PSRS mērķtiecīgi īstenoja genocīdu pret Latvijas tautu. Tātad, p ā r k ā p j o t 1948.gada 9.decembra deklarāciju par genocīda nepieļaujamību un sodīšanu par to. Okupācijas režīms iznīcināja nevainīgus cilvēkus”, interpretēju – Latvijas pilsoņus. “Vairākkārt realizēja iedzīvotāju masveida deportācijas un citas represijas, nežēlīgi sodīja tos, kuri tā vai citādā veidā iestājās par Latvijas neatkarības atjaunošanu. Prettiesiski un bez atlīdzības atsavināja Latvijas iedzīvotājiem

īpašumus un apspieda brīvas runas izpausmes. PSRS vadība mērķtiecīgi iepludināja Latvijā simtiem tūkstošu migrantu, un ar to palīdzību centās iznīcināt Latvijas tautas identitāti. Šīs politikas rezultātā latviešu kā pamatnācijas īpatsvars samazinājās no 77 līdz 52 procentiem.”

Sakiet, vai PSRS okupācija bija vardarbības akts vai likumīga varas pielietošana?

Artūrs Kučs: Es domāju, ka mēs visi piekritam, ka tas bija vardarbības akts.

Aivars Garda: Vardarbības akts, ja? Tātad tas, ka PSRS vadība mērķtiecīgi iepludināja Latvijā

**“Eksperts” Artūrs Kučs
tiesas sēdē nespēja pēc
būtības atbildēt uz Līgas
Muzikantes, Aivara Gardas,
Ilzes Liepas un viņu advokātu
jautājumiem un pārliecināt par
sava viedokļa pamatotību**

simtiem tūkstošu migrantus un ar to palīdzību centās iznīcināt Latvijas tautas identitāti, tā ir vardarbība?

Artūrs Kučs: Tā ir katrā ziņā prettiesiska rīcība.

Aivars Garda: Nu pagaidiet, es precīzi uzprasu – vardarbība vai likumīga varas pielietošana? Prettiesiska rīcība ir vardarbība, vai ne?

Artūrs Kučs: Nu, šinī gadījumā es jums piekritu.

Aivars Garda: Citos gadījumos ne?

Zāle: smejas.

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā es saku, tā ir prettiesiska rīcība.

Aivars Garda: Labi. Tātad...

Artūrs Kučs: Protams, jāskatās, kādā veidā tas tika darīts.

Aivars Garda: Tātad šī te prettiesiskā rīcība PSRS turpinājās līdz pat 1991.gada 21.augustam? Tā tad iznāk? Ir tā?

Artūrs Kučs: Tā.

Piekrītat?

Artūrs Kučs: Mērķi ir grūti pateikt, bet, kad jāatzīst, kādā veidā, protams, notika prettiesiski.

Aivars Garda: Prettiesiski – tātad – slikti vai labi?

Artūrs Kučs: Nu, katrā ziņā... Nu kā?

Aivars Garda, Līga Muzikante un Steidzīte Freiberga pirms tiesas sēdes kopā ar atbalstītājiem pie tiesu nama.

ņemties atbildību par to, teiksim, netaisīja ekspertīzes slēdzienu. Šajās, teiksim, Stomahina publikācijās, teiksim, tātad “гражданам и Латвии”, un pārsvarā ir... lielākoties jūs, protams, runājat par to cilvēku grupu, kura ieceļojusi Latvijā vēlāk.

Līga Muzikante: Bet precīzu atbildi jūs nevarat sniegt šajā gadījumā?

Artūrs Kučs: Tas ir atkarīgs... tad jāskatās publikācijas.

Līga Muzikante: Nē, nu tad, ja ir aizdomas...

Artūrs Kučs: ...par publikācijām, es atceros.

Līga Muzikante: Bet atmiņā nav.

Artūrs Kučs: Lielākoties, es saku, vai nu publikācijas runā tiešām par...

Līga Muzikante: Bet “mazākoties”?

Artūrs Kučs: Ir atsevišķas publikācijas, kur – es tieši neizlasīju, bet kur iet tieši runa par krieviem. Un netiek publicēts, kas ar to ir domāts.

Līga Muzikante: Bet vai ir skaidri saskatāms, ka tieši vārds, termins “oku-

devis šādu pavēli, un šobrīd tiek strādāts pie likuma izstrādes, kas veicinās tieši viņa tautiešu repatriāciju uz Krieviju – sniegs ļoti lielas garantijas, gan finansālas, gan... Tomēr jūs nesat informēts par šo te tiesisko aktu izdošanu?

Artūrs Kučs: Par šo tiesisko aktu, katrā ziņā tik daudz, cik no publikācijām, protams, es esmu par to dzirdējis presē par šādu, teiksim, iniciatīvas ir bijušas. Bet neko konkrētu.

Līga Muzikante: Paladies!

Artūrs Kučs: Lūdzu!

Tiesa: Vairs nav jautājumu?

Līga Muzikante: Ļaušu uzdot jautājumus arī saviem kolēģiem!

Tiesa: Tiešām? Ilze Liepa – jums ir jautājumi?

Ilze Liepa: Godātā tiesa, manus jautājumus izteiks advokāte.

Tiesa: Aivars Garda, lūdzu!

Aivars Garda: Sakiet, lūdzu, vai jums kā ekspertam ir skaidra atšķirība starp diviem jēdzieniem – vardarbība un likumīga va-

Aivars Garda: Jā, tātad vardarbīgi tika iepludināti svešas valsts pārstāvji, kā Līga pareizi viņus nosauca – nevis pēc etniskās piederības, bet pēc valstiskās piederības, iepludināti svešas valsts pilsoņi ar nolūku iznīcināt latviešu tautu?

tisks kriminālnoziegums, jo tā ir, starp citu, Latvijas deklarācijā tā arī tika kvalificēta – PSRS militārā agresija ir kvalificējama kā starptautisks noziegums. Tā ir?

Artūrs Kučs: Jā.

Aivars Garda: Nu ja.

TIESA LATVIJĀ

Tātad arī... kā jums šķiet, vai likuma neievērošana, vai likuma pārkāpums ir jānovērš, vai nav jānovērš?

Artūrs Kučs: Protams, kā jau es iepriekš minēju, tas ir jānovērš, jautājums ir tikai – vai to izdarīt, – ir situācijas, kur ļoti ir grūti.

Aivars Garda: Nu, tā, tad, ja mēs uzzinātu, ka kāds cilvēks kaut ko nozadzis, tad viņš ir jānoķer un jāšoda?

Artūrs Kučs: Tā ir.

Aivars Garda: Bet, kādreiz ir grūti izdarīt, jo viņš ir paslēpies, un policija nevar atrast, vai ne?

Artūrs Kučs: Var būt tā.

Aivars Garda: Nu skaidrs, vai nu viņš ir tik stiprs, ka viņu nevar arestēt, viņš stiprāks par policiju, tā ir? Nu, bet jūs atzīstat?

Artūrs Kučs: Precīza rīcība būtu, ka jānovērš šīs sekas.

Aivars Garda: Sakiet, lūdzu, vai jūs neesat nācis pretrunās? Es jums uzdošu tādu jautājumu tāpēc, lai kaut kādā mērā varbūt jums ļautu iziet no situācijas, ja jūs esat kļūdiņies ekspertīzē. Vai jūs, saucot, piemēram, tos te, tūkstošus, simtiem tūkstošu migrantu, kas tagad vēl dzīvo Latvijā, – saskaņā ar Ženēvas konvenciju, viņi dzīvo pretlikumīgi, un saskaņā arī ar šo te deklarāciju par okupāciju, viņi šeit atrodas nelikumīgi. Tātad jūs viņus dēvējat – kaut kādas cilvēku grupas. Vai zagļi un slepkavas arī ir cilvēku grupa?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā es pieļauju, ka šos visus cilvēkus raksturot tā nedrīkst.

Aivars Garda: Es jums jautāju, nevis jūs man tagad!

Artūrs Kučs: Es sapro-

šus migrantu par cilvēku grupām... Viņi taču ir noziedznieki, mēs tikko vienojāmies, viņi, pārkāpjot starptautisko tiesību normas, ienāca šeit Latvijā?

Artūrs Kučs: Vai... Tad ir jautājums faktiski tāds, vai jūs varat... jūs attiecināt, jūs gribat teikt, ka ikviens no šiem cilvēkiem ir atbildīgs par PSRS politiku tīri personiski?

Aivars Garda: Katrs cilvēks ir atbildīgs par sevi. Viņi šeit nespieda braukt iekšā, viņš iebrauca brīvprātīgi. Latvijas valsts valdība viņu neaicināja, jo Latvijas valdības nebija tajā laikā. Latviešu tauta jeb Latvijas tauta, pilsoņi, kas tādi bija saskaņā ar 1920.gada Miera līgumu, neaicināja. Tātad viņi šeit atbrauca, apzinādamies, ka šeit ir labi dzīvot. Viņiem te patika.

Artūrs Kučs: Bija daudz un dažādu apstākļu. Bija tādi cilvēki, kas, protams, šeit atbrauca, kā jūs teicāt, labākas dzīves meklējumos. Es gribētu teikt, ka viņi bija PSRS noziedzīgās politikas upuri.

Aivars Garda: Sakiet, lūdzu, vai latviešu tauta nav upuris? Vai Latvijā s pilsoņi, kas tādi bija, neatkarīgi no tautības, saskaņā ar 1920.gada Miera līgumu, nav upuri?

ki upuri. Bet šis te politikas, kas bija vēsta, jā, pret latviešiem.

Aivars Garda: Bet jūs uzsverat, ka viņi ir kaut kādu etnisko grupu pārstāvji. Mēs uzsveram, ka viņi ir valstiskās izcelsmes pārstāvji, okupētājvalsts pārstāvji.

Artūrs Kučs: Es runāju par nacionālo piederību šeit.

Aivars Garda: Nē, valstisko piederību, bet jūs uzsverat tieši etnisko, mēs uzsveram valstisko. Viņi ieradās no svešas valsts, mūs vardarbīgi okupēja.

Artūrs Kučs: Tātad tā ir... jūs sakāt, tas ir nacionālais. Nacionālais šinī gadījumā ir valstiskā izcelsme. Mēs runājam par etnisko.

Aivars Garda: Tā nav "nacionālā"... ā, nu ja, "etniskais". Jūs uzsverat, ka tie ir krievi.

Artūrs Kučs: Tas ir tas,

domāju Latvijas vēsturi tagad. Vācija nekad nav okupējusi Latviju kā valsti, bet kā teritoriju ir okupējusi 1941.gadā. Bet es saku arī par vēsturi. Mūs 700 gadus vācieši ir okupējuši. Mēs tad nedrīkstam pret okupantiem vērsties kā pret grupu?

Artūrs Kučs: Tas ir atkarīgs, ar kādām metodēm jūs vērsaties.

Aivars Garda: Kāda starpība, ja es..

Zāle: neapmierināta.

Artūrs Kučs: Ja jūs pārkāpjat dažādas pamattiesības, tas arī...

Aivars Garda: Labi, labi. Atgriežamies, tātad – vardarbīgi nedrīkst, šaut viņus nost uz vietas, pie sienas pielikt nedrīkst. Bet izdot likumu par Latvijas deokupāciju – drīkst?

Artūrs Kučs: Nu, jūs katrā ziņā varat rosināt šādus likumus.

Tiesa: Es atvainojos varbūt... visnotaļ interesanti, tas viss notiek, bet es te skatos, jums apsūdzība ir tāda pavisam uz vienas lapas, teiksim, pat celta. Un tieši konkrēti par publicēto 2005.gada 9.numurā, laikrakstā. Par šo publikāciju, lūdzu, jums būs ekspertam kādi jautājumi? Par šo apsūdzību, kas jums celta, konkrēti?

Aivars Garda: Jā, protams, man ir jautājumi. Vai eksperts saprot vārdu "nacionāls" nozīmi, jo viņš ekspertīzē norāda, ka saskatāma "nacionālā naida

mēs runājam par valstisku izcelsmi, es runāju par šiem, bijušās PSRS pilsoņiem.

Aivars Garda: Es jums jautāju, kā jūs saprotiet vārdu "nacionāls"?

Artūrs Kučs: Vārdu "nacionāls" 78.panta izpratnē saistu ar valstisko piederību.

Aivars Garda: Valstisko vai etnisko? Labi, tātad... Vai jūs esat skatījis vārdnīcā, ko nozīmē vārds "nacionāls"?

Artūrs Kučs: Es to saistu... arī citos starptautisko tiesību aktos kā Vispārējā mazākumtautību aizsar-

kurināšana". Ko nozīmē vārds "nacionāls"?

Artūrs Kučs: Vārds "nacionāls", šinī gadījumā runāju par to, kā tas ir lietots Krimināllikumā 78.pantā. Par šī panta izpratnē lietošanu... tātad, šinī gadījumā

dzības nacionālo minoritāšu konvencija tiek tieši saistīta ar valstisko izcelsmi. Bet vārdnīcā, protams, var būt arī cita nozīme, kā jebkuram vārdam. ♦

Turpinājums sekos

CIK ILGI VĒL?

Cik, latvieti, var jautāt tev, cik ilgi Tu glēvi klusēsi, kad jāklie dz ir? Kad tavā zemē tautu plosa vilki, Cik vērosi, tev beidzot jāizšķir!

No cietumiem, kur okupanti valda, Sauc tevi palīgā, sauc latvieši. Bet tu ar kangariem pie viena galda, Un sveši tev ir savi tautieši.

Tu noskaties, kā vajā patriotus, Kas svaru kausos savas dzīves liek. Bet tu tos labāk skati pazemotus, Lai tikai tevi pašu neaiztiec.

Tu nemani, ka sen jau iet par traku; Gan tavā vārdā piedošanu lūdz, Gan pakalpiņi atver tavu maku, Lai dotu tiem, kas tavus augļus plūc.

Bet, ja tu protestē, tad aizkulisēs – Zem palamas tu pūlies vārdu slēpt. Bet glēvulība tāda nepalīdzēs, Ja dūšas nav, tad velti striķi vērp.

Jel atmosties! Lūk, Krievija jau mostas Un savus pilsoņus uz mājām sauc! Lai kolonisti no šīs miera ostas – No Latvijas nu naski projām brauc!

Tev mazliet jāpieliek vien sava roka, Lai vezums iekustētos, kalnā stumts. Bet slēpies tu aiz aizkariem pie loga Un priecājies, ka vēl virs galvas jumts.

Tā gadi aiziet, latvieti, tev garām, Bet tavā kontā vien tik muļķība. Tu vergo netaisnībai, bailēm savām, Un sabirst pelnos tava sūtība.

Steidzīte

Atbalstīt Aivaru Gardu, Līgu Muzikanti un Ilzi Liepu bija ieradusies daudz cilvēku. Neviens nevēlējās palaist garām iespēju būt par liecinieku vēsturiskajai pravai.

tu. Bet es nesaprotu būtību. Jūs teicāt – viņi dzīvo nelikumīgi Latvijā. Tai pat laikā, saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmi, Latvijas tiesību aktiem šie cilvēki ir tiesiski atrasties Latvijā, un daudzi no viņiem ir ieguvuši Latvijas pilsonību.

Aivars Garda: Jautājums – es gribu izprast, vai jūs, dēvējot nelikumīgi iebraukušos simtus tūksto-

Artūrs Kučs: Protams, ka ir.

Aivars Garda: Tad kas ir upuri – viņi vai mēs?

Artūrs Kučs: Mēs esam, gan arī viņi.

Aivars Garda: Ak, tā, tātad viņi, kas šeit iebrauca nelikumīgi, kas nomāc mūsu tautas kultūru, valodu, un vēl turpina darīt tagad – viņi arī ir upuri?

Artūrs Kučs: Var teikt, zināmā mērā viņi ir politis-

kas ir vairākās publikācijās, kas var sasaistīt, teiksim, šos cilvēkus ar krieviem.

Aivars Garda: Labi, bet mūs teritoriju vēstures gaitā okupējuši bija zviedri, vācieši, arī krievi. Tas, lai tauta atbrīvotos no vāciešu okupantiem – kas tad mēs nevarējām teikt, ka tie ir vāciešu okupanti? Mēs aizvainojām

vāciešus?

Artūrs Kučs: Tā es nedomāju.

Aivars Garda: Tieši tā. Vai vāciešiem bija pamats apvainoties, ja mēs viņiem teiktu, ka jūs esat vācu okupanti? Vācieties mājās, piemēram?

Artūrs Kučs: Es domāju, ka tā ir atšķirība, jo vācietim...

Zāle: smejas.

Aivars Garda: Nē, es

NEKAS CITS KĀ NOZIEGUMS!

SARUNA AR SAEIMAS JURIDISKĀS KOMISIJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJU MAREKU SEGĻIŅU

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI NOZIEGUMS VĀR RADĪT TIESISKAS SEKAS?

DDD: *Vai taisnība, ka vispārējais tiesību princips jurisdikcijā tiek vērtēti pat augstāk par uzrakstītajiem un pieņemtajiem likumiem?*

Mareks Segliņš: Jā, tomēr es kā jurists uzskatu, ka jurisprudencē nav nekā cita kā likums. Par visu pārējo var debatēt, bet par likumu nevar. Likums vai nu ir, vai nav pārkāpts. Likumu nevar pārkāpt kaut kā “mazliet”. Bet šim likumu normām vispār būtu jābūt taisītām, pamatojoties uz tiesību principiem.

DDD: *Tomēr vienmēr ir iespējams, ka vēl nav pieņemts kāds konkrēts likums, kurš regulētu kādu noteiktu situāciju.*

M.S.: Ja nav likuma, tad nav arī pārkāpuma. Tad katrs var pārkāpt tikai savus morālētiskos principus vai sabiedrības uzstādījumus.

DDD: *Es zinu, ka tiesību zinātnē ir formulēts tāds vispārējais tiesību princips, ka noziegums nevar radīt tiesiskas sekas. Tas pat nereti tiek ierakstīts valsts likumos.*

M.S.: Jā, šāds viedoklis ir.

DDD: *Vai jūs šim principam piekristat?*

M.S.: Sarežģīts jautājums. Teorētiski pareizā atbilde ir, ka noziegums nevar radīt tiesiskas sekas. Tā ir teorētiski pareizā atbilde. Bet es uzreiz domāju, kurš ir tas gadījums, kad noziegums rada tiesiskas sekas. Viens nāk prātā: piemēram, politiķi saņem “kukuli” par to, ka viņi pieņem kādu likumu. Šajā gadījumā paveiktais noziegums, bez šaubām, rada tiesiskas sekas, jo pieņemtais likums ir tiesību norma, kuru nāksies visiem ievērot. Tātad šādā gadījumā reāli praksē noziegums rada tiesiskas sekas.

DDD: *Bet vai tad tāds likums, kurš pieņemts “kukuli”, tātad nozieguma rezultātā, nav atceļams tad, kad šis pārkāpums tiek atklāts?*

M.S.: Latvijas vēsturē vēl nav bijis tāds gadījums. Bet pareizi būtu, ka šis likums tiktu atcelts, un parlaments vēlreiz to skatītu.

DDD: *Tātad tomēr arī praksē noziegums nebūtu radījis tiesiskas sekas?*

M.S.: Tomēr viss tas, kas būtu izdarīts atbilstoši šim likumam, nebūtu atceļams. Mēs nevaram vērsties pret cilvēkiem, ja viņi korupcijas rezultātā pieņemtā likuma ietekmē guvuši sev kādu labumu.

DDD: *Tomēr brīdī, kad kāds prettiesisks likums tiek atcelts, cilvēkiem darbības, kuras tie darījuši saskaņā ar likumu, ir jāpārtrauc?*

M.S.: Jā, cilvēkiem ir jārikojas tā, kā to nosaka spēkā esošā likumdošana.

DDD: *Tas nozīmē, ka tad, kad nozieguma rezultātā pieņemtais likums ir atcelts,*

cilvēkiem ir jāpārtrauc darīt to, ko viņi darījuši saskaņā ar šo likumu, kad tas bija spēkā?

M.S.: (domīgi) ... Es domāju, ka jums ir padomā kāds konkrēts kāzuss, kādēļ jūs man to jautājat.

DDD: *Sobrid šis jautājums ir tīri teorētisks jautājums kā juristam.*

M.S.: Ja likums būs atcelts, tad arī tās darbības vairs nevar būt likumīgas. Tādēļ tās ir jāpārtrauc, lai nerikotos nelikumīgi.

DDD: *Jā, pareizi. Šādu atbildi arī vēlējos no jums dzirdēt. Tad pāriesim uz man padomā esošo konkrēto gadījumu – Latvijas okupāciju. Vai tā ir vērtējama kā noziegums?*

M.S.: Par to, ka bijusi okupācija, šaubu tā kā nebūtu.

TIESĪBAS NEJUST KOLONISTU KLĀTBŪTNI

DDD: *Nozieguma rezultātā, pievienojot Latviju Padomju Savienībai, tika pārkāpta Satversme – Latvijas Republikas augstākais likums.*

Mareks Segliņš: Bez šaubām. Tajā brīdī, kad valsts tiek okupēta, spēkā vēl ir tās valsts likumi. Iekams nav izdoti jauni likumi, svešā vara pārkāpj šos spēkā esošos likumus. Pie-

“Bet skumīgi ir, saprotot, ka viena daļa no cittautiešiem nedz grib Latvijas valsti, nedz to, lai kaut kas te paliktu labāks, viņi joprojām Latvijas valsti uzskata par tādu pārpratumu, kaut kādu kļūdu, viņi domā, ka taisnīgi būtu, ja šeit joprojām būtu Padomju Savienība.”

mēram, tagad, ja Latvijā iebrauk amerikāņi vai vācieši – tajā brīdī, kad viņi šeit ienāk, pastāv vēl Latvijas valsts, un viņi pārkāpj spēkā esošos likumus. Bet tad, kad vācieši paziņo, ka Latvija ir Vācija, spēkā stājas Vācijas likumi.

DDD: *Vai tad Latvija de jure beidza pastāvēt PSRS okupācijas rezultātā? Man gan liekas, ka Latvijas valsts beidza pastāvēt tikai de facto.*

M.S.: Starptautiskā sabiedrība uzskata, ka Latvija de jure ir vislaik pastāvējusi. Par to liecina arī tas, ka mēs 18.novembrī svinējām Latvijas valsts 88.gadadienu, nevis kādu citu. Tomēr es neslēpšu, ka tad, kad dzīvoju Padomju Savienībā, es arī tā domāju, ka dzīvoju LPSR, jo es tajā biju piedzimis. Esmu bijis pionieros, oktobrēnos, komjauniešos, līdz ar to manā sapratnē Latvija radās 1990.gada 4.maijā, kad būtībā vēlreiz tika pasludināta neatkarība. To, ka Latvija pastāvēja arī okupācijas laikā, es zinu tikai teorētiski. Kad biju padsmnitnieks, es neticēju, ka Latvija varētu būt neatkarīga, arī mani klasesbiedri tam neticēja. Nevienš no tiem, kas bija ap mani, par Latvijas neatkarību necinī-

jās. Visi domāja, ka Latvija ir tāds skaists stāsts, kas bijis. Es te nelaipošu, kaut arī, it sevišķi jūsu laikraksta auditorijai, man laikam vajadzētu stāstīt, kā esmu cīnījies.

DDD: *Nē, par to nu gan nav runa. Mani interesē tiesības, nevis jūsu individuālā bērnības pieredze. Es negatavojos jūs saukt pie atbildības, kādēļ jūs neatjaunojāt Latvijas neatkarību agrāk.*

M.S.: Bez šaubām, Latvijā de jure pastāvēja.

DDD: *Tātad esam vienojušies, ka ir noticis noziegums pret Latvijas tautu, kuru veidoja Latvijas pavalstnieki.*

M.S.: Latvija tika okupēta, un viss, kas tika darīts ar latviešu tautu, tostarp izvešana uz Sibīriju, bez šaubām, ir noziegums. Tas nevar būt nekā cits kā noziegums.

DDD: *No okupācijas izriet jautājums par Abreni, kā arī noziegums, kurš tika nodarīts latviešu tautai, uzspiežot kolonistu klātbūtni.*

M.S.: Bez šaubām. Šie cilvēki pašinavvainīgi, bet tas, ka viņi tika mērķtiecīgi iepludināti, lai latviešu tautu kā tādu ar laiku iznīcinātu, ir fakts.

DDD: *Es nepiekrītu, ka viņi paši nav vainīgi. Liela daļa ļoti labi zināja, uz kurieni viņi brauc dzīvot. Turklāt pats kolonistu iepludināšanas fakts ir prettiesiska dar-*

bība. 1949.gada Ženēvas konvencija to aizliedz darīt. To jūs noteikti zināt, ka okupētajā valstī no okupētājvalsts teritorijas nedrīkst iepludināt civiliedzīvotājus.

M.S.: To, bez šaubām, darīja.

DDD: *Tātad tas ir prettiesisks solis – izdarīts noziegums?*

M.S.: Protams, tika domāts, kā to izdarīt “skaistāk”. Proti, tika saceltas fabrikas, kurām vajadzēja strādniekus, kurus ieveda no Padomju Savienības. Bet mērķis bija mūsu tautu rusificēt un sapludināt kopā vienā masā, ko sauca par Padomju tautu. Es domāju vēl kādi divdesmit trīsdesmit gadi – un es nezinu, kā tas viss būtu beidzies...

DDD: *Šī kolonizācija, kas ir noziegums pret latviešu tautu, vēl nav beigusies. Esam nonākuši pie nākamā jautājuma, kas izriet no vispārējā tiesību principa, ka noziegums nevar radīt tiesiskas sekas.*

M.S.: Dzīvē tomēr rada tiesiskas sekas.

DDD: *Nē, mēs taču kopīgi iepriekš noskaidrojām, ka, ja ir atklāts noziegums, kas rada kaut kādas uz likumu balstītas sekas, tad šis likums ir jāatceļ, lai tiktu ievērots augstāk minētais prin-*

cips un noziegums netiktu tiesiski legalizēts. Tā taču ir?

M.S.: Teorētiski pareizi. Bet tās sekas, kuras iestājusās likuma darbības rezultātā paliek – tās neatceļas kopā ar likumu.

DDD: *Bet šis likums vairs*

nots tad, ja cilvēkam, kurš varbūt ir Koļa un varbūt pat neieredz Latvijas valsti, šeit tomēr ļauj dzīvot?

Mareks Segliņš:

“Latvija tika okupēta, un viss, kas tika darīts ar latviešu tautu, tostarp izvešana uz Sibīriju, bez šaubām, ir noziegums. Tas nevar būt nekā cits kā noziegums.”

nerada tālāk šīs prettiesiskās sekas. Turklāt var tikt pieņemts jauns likums, kas likvidētu iepriekšējā likuma darbības laikā radušās sekas. Pāriesim pie jautājuma par okupācijas seku novēršanu. Kā jūs vērtējat Latvijas dekolonizāciju kā okupācijas seku novēršanas galveno posmu?

M.S.: Es tādās ģenerālās līnijās – neieiešu juridiskos ekskursos. Es vienkārši domāju par tiem cilvēkiem, kura tēvs te kādreiz ir atbraucis... Tajā laikā šeit bija Padomju Savienība, tēvs ir braucis uz citu Padomju Savienības vietu... Jā, mēs, latvieši, esam pārliecināti, ka tā bija okupācija, bet viņš tajā brīdī varbūt pat isti par to nedomāja. Viņš te ir nomiris, aiz sevis atstājot dēlu, kurš te dzīvo un, iespējams, ne sevišķi cieš latviešus, uzskatot, ka neatkarīgā valsts ir kāds pārpratum, tomēr viņš te ir dzimis un te ir apglabāti viņa vecāki... Vai ir kaut kādas tiesības šo cilvēku, ja viņš pats to nevēlas, pārvietot atpakaļ?

DDD: *Vai tad nav tiesības?*

M.S.: Nē, nu mēs runājam par vispārējiem principiem. Ir arī tādi Bībeles principi un tā tālāk... Ir arī humanisma principi. Vai tam mazajam Volodjam vai Koļam, kurš šeit ir piedzimis un kura tēvs kādreiz šeit ir atkūlies padomju okupācijas laikos, mēs cilvēciski varam teikt, ka jābrauc prom?

DDD: *Protams, kavaram! Turklāt mūsu pienākums ir arī visu paskaidrot, nevis izlikties par “beigtiem”.*

M.S.: Es nezinu. Varam skaidrot un arī aicināt, bet es šaubos, vai mēs varam viņu kaut kā ar varu pārvietot pret viņa gribu.

DDD: *Ar likuma spēku tas ir iespējams. Vai tad, piemēram, no denacionalizētajiem namiem cilvēkus izliek saskaņā ar viņu gribu? Protams, vispārēja dekolonizācija varētu būt pēdējais līdzeklis, kad iepriekš tikuši pielietoti aicināšanas, mudināšanas un skaidrošanas paņēmieni. Jūs tam piekristat?*

M.S.: Nē, es domāju, ka tā mēs nedrīkstam darīt.

DDD: *Intervijas sākumā jūs atzināt, ka vismaz teorētiski ir tādi vispārējie tiesību principi. Lielākā daļa juristu tomēr atzīst, ka tiesību pašā pamatā ir taisnīguma princips.*

M.S.: Bet, vai tad taisnīguma princips netiek ieste-

DDD: *Protams, ka netiek, jo tas ir netaisnīgi pret Latvijas valsti un latviešu tautu, kura tiek piespiesta dzīvot kopā ar naidīgi noskaņotiem kolonistiem. Vai tad drīzāk taisnīguma princips nerealizēsies tad, ja latviešiem, kuriem Latvija ir vienīgā etnis, kā Dzimtene un pret kuriem ir nodarīts iepriekš minētais noziegums – okupācija, kolonizācija, tiktu atkal atdotas tiesības veidot savu dzīvi tā, lai tautas nākotne būtu nodrošināta un nebūtu jūtams izsmiekls, kurš gadiem ilgi par mūsu tautu, valsti, valodu un kultūru ir lasāms krievvalodīgajā presē? Vai taisnīguma princips nosaka latviešiem tiesības savā valstī nejust nacionāla rakstura diskomfortu un apdraudējumu?*

M.S.: Kā tas ir – tiesības nejust?

DDD: *Tiesības uz to, lai latviešu tautai ikdienā nebūtu jācieš no tā, ka jādzīvo kopā ar cilvēku masu, kura iebrāukusi okupācijas gados ar pilnīgi citiem tikumiem, paradumiem, valodu...*

M.S.: Sliktais ir tas, ka...

DDD: *Lūdzu, atbildiet!*

M.S.: Faktiski cilvēkiem vispār ir pilnīgi visas tiesības, ja tas nav likuma pārkāpums.

DDD: *Vai jūs zināt, ka Krievijas prezidents Vladimirs Putins ir apstiprinājis repatriācijas programmu?*

M.S.: Jā, neintegrē-

M.S.: Godīgi sakot, es ne pārāk iedziļinos tajā, ko dara Putins.

DDD: *Manuprāt, Saeimā ir bijušas arī ļoti daudz diskusijas par to. Man zināms, ka jūs pats iepriekšējā sasaukumā nebalsojāt par atbalstu izejošanai uz Krieviju.*

VĪNI NEINTEGRĒSIES!

Mareks Segliņš: Es gribētu pastāstīt, par ko man pēdējā laikā kļūst skumji, palasot krievu presi. Kādreiz biju cerīgs tajā ziņā, ka domāju: lai dzīvo šeit tie krievi, ja jau viņi te dzimuši, – kopā iemācīsimies latviešu valodu, kopā attīstīsim Latviju... Bet skumīgi ir, saprotot, ka viena daļa no cittautiešiem nedz grib Latvijas valsti, nedz to, lai kaut kas te paliktu labāks, viņi joprojām Latvijas valsti uzskata par tādu pārpratumu, kaut kādu kļūdu, viņi domā, ka taisnīgi būtu, ja šeit joprojām būtu Padomju Savienība. Es baidos, ka šie cilvēki nekad, nekad nebūs lojāli Latvijai.

DDD: *Tātad viņi nekad neintegrēsies?*

M.S.: Jā, neintegrēsies!❖

Turpinājums nākamajā numurā

Intervēja Līga MUZIKANTE

NEIZCĒRT LATVIJU!

“Klusu ciešana kļūst par gļēvulību, kad situācija prasa teikt atklātu patiesību un atbilstoši rīkoties.”
Mahātma Gandijs

ATKLĀTA VĒSTULE

**AS “Latvijas Valsts meži”,
SIA “Latvijas Mežu ierīcība”,
LLU Meža fakultātes dekānam**

Godātie adresāti!

Kādreiz Rūdolfa Blaumaņa Indrānu Edvarts pavēlēja: “Ej un zāgē klēts galā tos ošus nost. Visus no vietas!” Šodien, normālu prātu zaudējuši, alkatīgie edvarti neizmērojami pārspēj un bezžēlīgi izcērt mežus, kailus noplicina Latvijas kalnus, pakalnus, ielejas, aiz sevis atstājot postažu un iznīcina ainavu.

Jūs, kas ieņemat atbildīgus amatus, atbildiet sev, Latvijai, nemantkārīgajai cilvēces daļai, ko esat darījuši, lai zemcilvēcisko dabas postīšanu apturētu un par brīdinājumu alkatīgajiem spēkiem “juridiski korrektošanos” sauktu pie atbildības?

Latvija mums nav dota neprātam, bet dāsnai lietošanai – saudzēt un mīlēt.

Ar cieņu,

Artūrs Kiršfelds
Mākslinieku savienības biedrs

SIRDS IR PILNA!

ATKLĀTA VĒSTULE

Saeimas deputātam Leopoldam Ozoliņam

God. Ozoliņa kungs!

Jūs jau mani droši vien neatceraties, jo tādu kā es ir daudz, un vai tad nu visus tādus var atcerēties. Esam tikušies vairākas reizes Ventspilī. Tas bija pirms vairākiem gadiem, kad vēl strādāju Ventpils tirgū, bet Jūs tajā laikā bieži ieradāties Ventspilī ar saviem zaļu flakonīņiem. Un tad nu šad tad mēs padebatējām par lietām, kuras bija aktuālas tad, aktuālas šodien un būs aktuālas arī rit, parit – tik ilgi, kamēr vien tauta negribēs kaut ko tādu pieļaut. Toreiz Jūs mani centāties pārliecināt, ka nekas šajā “bedrē”, ko pašreiz vēl sauc par Latviju, nemainīsies, iekams latvieši nemodīsies, nepiecelties un paši neizbeigs šo “bardaku”.

Piekritu Jums tad un tā

domāju vēl joprojām. Un, piepeši, latviešu avīzē “DDD” Nr. 1(127) Jūsu intervijā izlasu, ka neesat nekas vairāk kā bandinieks.

Arī mana vectēva uzvārds bija Ozoliņš, bet saturā viņš bija īsts Latvijas Ozols, kura vārdus par Latviju un latvietību neaizmirsīšu un NEKAD viņu nenodošu – NEKAD! Viņš bieži man atkārtoja vārdus par vīriem, vīriņiem un vīreļiem, it sevišķi, kad biju sadūris roku vai sasitis kāju, vai kad grūti bija kas izdarāms. Viņš man atkārtoja: “Kas tu esi – vīrs vai vīrelis, ja vaimanā par katru sīkumu? Vīri sakož zobus, dara un nevaids!” Tas man palicis uz mūžu, un drūmi vērot, ka Latvijā vīru paliek arvien mazāk. Blēžu, zagļu, afēristu un vīreļu zeme. Un vēl bars muļķu, kuri šos te augšminētos stutē un ceļ sev uz

kakla. Atvainojos, protams, tiem, kuriem vēl ar galvu viss kārtībā, bet tādu arī nav diez ko daudz. Saeima ir pārpilna ar vīreļiem, ka pretīgi uz viņiem skatīties, kur nu vēl viņos klausīties. Vieni vienīgi muldoņas!

Jā, Jums, Ozoliņa kungs, nav viegli starp šiem vīreļiem, bezmugurkaulniekiem, bet neaizmirsīsim seno gudro domātāju atziņu, ka **pasaulē muļķu ir vairākumā, un visos laikos bijis tā, ka saujiņa drosmīgo pamodina un ceļ kājās tautu uz atbrīvošanās cīņu**. Paskatieties, cik drosmīgi, kā isti vīri, cīnās Latvijas Nacionālā fronte – Aivars Garda ar savām vietniecēm. Skatieties uz šim jaunajām sievietēm, sevišķi uzkrītoši redzami Latvijas glēvie vīreļi. Degradēto vīru cunftē! Lai man piedod par ne visai laipno

toni, bet apšķebinās dūša, redzot nevarīgo, glēvo nuņu baru! Jā, savas kabatas pildīt – tad visi itin gudri un mudīgi. To visu mēs zinām – gan Jūs, gan es.

Bet nu pie lietas! Atcerieties mūsu neseno, bet diženo pagātņi! Kas bija tie pagātņes cīnītāji?... Latviešu VIRI! Atcerieties helsinkiešus! Kas tie bija?... Latviešu VIRI! Paskatieties vēriņgāk sev apkārt, un Jūs ieraudzīsiet vēl daudz īstu latviešu VIRU, vajag tikai viņus iesaistīt, organizēt, un Jūs nebūsit viens un nevarēsiet teikt, ka, lūk, esat tikai ierindas bandinieks.

Jūs esat deputāts. Ieklausieties šajā vārdā – DEPUTĀTS. Vai tas būtu par maz? Šo vārdu un amatu Jums iedeva ievērojama tautas daļa, un Jūs esat atbildīgs tautas priekšā. Jums nav tiesību pamest viņus nelaimē! Jums ir jāatmasko, jāceļ gaismā šie plēsoņas, šie vilki! Jums ir jāatmasko blēdīšanās ar vēlēšanu rezultātiem, afēra ar Eiropakoļoza referendumu! Tikai muļķi baidās, bet mūsu un Jūsu – visu godīgo latviešu pusē ir Taisnība un Patiesība, un šeit bailēm nav vietas! Kat-

ra svēts pienākums ir cīnīties un aizstāvēt Taisnību un Patiesību, jo tā ir no Dieva un tādēļ tikai viena! Starp šiem galma skribentiem, ceru, vēl ir kāds žurnālists, kuram vēl ir godaprāts un sirdsapziņa (ceru, de – fakto) – ņemiet talkā un celiet trauksmi visā frontē! Ar plēsoņām ir tā – ja tie savairošies un apdraud sabiedrību, tie jāaplenc ar karodziņiem un jāatsauj! (Šajā gadījumā – simboliski un pārnēstā nozīmē.) Par šiem karodziņiem jābūt Jums (jums – godprātīgiem deputātiem) un mums visiem kopā! Uz kārts likta mūsu – latviešu tautas pastāvēšana. Pašreiz šajā “demokrātiskā” un “tiesiskā” valstī, kuru var pielīdzināt kaut kādai “banānu mizu” valstiņai, ar visu šo prettaustisko (pretlatvisko) režīmu, nav cerības kaut ko panākt latviešu tautas izdzīvošanas labad.

Bet mēs visi taču to labi zinām, un ko es te tērēju tinti, skaidrodams, ka balts ir balts un melns ir melns. Apriebies dzīvot mēslu bedrē, ko mums visžēlīgi atvēlēja šī mūsu pašu “bāleliņi” – kangari. Pienāks laiks, par to esmu pārliecināts, ka tie

tur augšā ieņems “cienīgu” vietu vēstures mēslainē – blakus tādiem mūsu tautas atkritumiem kā: kirhenšteiniem, pelšēm, vosiem, viņiem lačiem, stučkām utt., u.t.jp. Starp citu, ierosinu jau tagad sākt veidot šo “goda dēli”. Arī čekas ziķerzellis b. Johansona kungs savā grāmatā piespēlējis vienu otru “tautas varoni”, kurš tagad, droši vien piespraudis Trīsvaižņņu ordeni, lepnī grozās un lielās – kā es viņus... kā riskēja, kā es šitos... kā, kā...! Bet pašam sirdsapziņa melnāka par darvu.

Tā, lūk, Ozoliņa kungs! Ne man Jūs mācīt, bet sirds pilna, ka burtiski smacē nost! Taču apkārt vieni vienīgi sūdi!

Ak, vai! Sods būs bargs – gan viņiem, gan mums visiem par mazdūšību! Glābsim vēl, kas glābjams!

Paldies, ja lasījāt, un uzredzēšanos Ventspilī!

Bet uz sadzirdēšanos ar mūsu latviešu avīzes “DDD” palīdzību!

Lai Jums Jaunajā 2007. gadā viss izdodas!

Cienā,

Jānis Ziverts
no Ventņiem

DOMU UN UZSKATU “NOZIEGUMI”

◀ 2. lpp.

Lai legalizētu pilnīgu uzraudzību, 1990.gadu beigās valdība gāja vēl tālāk. Radās tā sauktais “Lielais Spiegu uzbrukums”, kas pamato izsekošanu ar kamerām un mikrofoniem, ja ir ārkārtas apstākļi. Vienlaicīgi Vācijas jurisdikcija paredz sodīt gan ārvalstniekus, gan Vācijas nacionālistus par “kontrabandas” dokumentu izplatīšanu internetā.

Šodienas Vācija

Šodienas Vācijā par “kontrabandu vai nelikumīgām” darbībām tiek uzskatīts:

- Viss, ko var iztulkot kā draudus sabiedriskajai kārtībai, var tikt aizliegts pēc prokurora vai tiesneša ieskatiem.
- Visi simboli, žesti, dziesmas, runas un dzejoļi, kas tieši vai netieši uzvedina uz asociācijām par Trešo Reihi, ir aizliegti.
- “Multikulturālas” sabiedrības un imigrācijas politikas kritiku var uzskatīt par pretlikumīgu rīcību.
- Patiesu vai izdomātu Nacionālistu noziedzumu apstākļu izmeklēšana ir pretlikumīga.
- Ikviens Trešā Reiha darbības pētnieks ir pakļauts draudiem.
- Vispārārtzītu partiju,

valdības un tās pārstāvju kritika var tikt uzskatīta par noziegumu.

Rezultātā ir tikušas sadedzinātas tūkstošiem grāmatu, desmitiem tūkstoši vāciešu sodīti par noziedzīgiem uzskatiem, simtiem pilsoņu sēž cietumā un vairākas opozīcijas partijas un organizācijas ir pasludinātas ārpus likuma. Dau-

simbolu apmelošanu. Valdība ir nodrošinājusies pret jebkādu iespējamo kritiku vai reformām.

Ņemot visu to vērā, nav brīnums, ka politiskie zinātnieki, sociologi un vēsturnieki neuzdrošinās saukt lietas istajos vārdos. Viņi baidās nonākt kriminālpolicijas uzmanības lokā un stāties tiešas priekšā par politiskā

“Kad Vāciju pārņēma liels patriotisma vilnis, starptautiskās varas struktūras izdarīja milzīgu spiedienu uz Vāciju, lai apspiestu patriotiskās kustības. Turklāt, visticamāk, pat speciāli tika organizēti ksenofobiski uzbrukumi, lai valdībai būtu iemesls rīkoties.”

dzām partijām un politiskajām grupām ir atņemtas to konstitucionālās tiesības. Tās kļūst par nežēlīgas vajāšanas upuriem, ja atklāti oponē vai veic kādu no iepriekš minētajām darbībām. Parlamentārās vai ārpus parlamentārās opozīcijas pastāvēšana šādos apstākļos kļuvusi neiespējama.

Ja kāds iedrošinās kritizēt šos despotiskos nosacījumus, viņu var tiesāt par valdības, tās pārstāvju vai

viedokļa paušanu.

Visus šos gadus, kopš esmu saistīts ar Vācijas inteliģences pārstāvjiem, man nākas dzirdēt tikai formālas frāzes: “Brīvība ir briesmās!” un “Vai mūsu uzskati patiešām ir brīvi?”. Tagad skaidrs, ka brīvība ir nevis “apdraudēta”, bet tās gluži vienkārši nav. Tāpat nav vairs nozīmes jautājumam, vai mūsu domas ir brīvas. Raksturojot pašreizējo noskaņojumu sabiedrībā, medijos un valdībā, jāsecina, ka

ļoti daudzi baidās izteikt savas domas. Aizvien biežāk nākas dzirdēt, ka “tā nedrīkst domāt” vai “tā nedrīkst teikt”. Cilvēki baidās atklāti apspriest situāciju Vācijā, jo tas var draudēt ar nopietnām sekām.

Hokpina Universitātes profesors Gotfrīds Ditz (*Gottfried Gietze*), atsaucās manam lūgumam no drošas pozīcijas komentēt situāciju. Viņa atbilde bija satriecoša – pasaule ir tā izvāzējusi Vāciju pa dubļiem, ka viņš labprāt nepadarītu situāciju sliktāku ar saviem komentāriem par notiekošu viņa Tēvzemē.

Mani vācu draugi, kad beidzot jūs pamodīsities un skaļi pateiksiet: “Mums ir nozagts gods un brīvība!”

Šodien neviens nemirst trūkumā, bet bagātība ir sakropļojusi mūsu garu. No kā mēs baidāmies? Pie velna laicīgos labumus, mums jābūt drosmīgiem ieklausīties savā sirds balsī! Kamēr nepienāks diena, kad Vācijas cietumos vairs nebūs vieta sirdsapziņas cietumniekiem. Vācija nebūs brīva.

Vācijas pamatlikuma 20.(4) pantā teikts: “Visiem vāciešiem ir tiesības pretoties ikvienam, kurš mēģina gāzt šo [demokrātisko] sistēmu.” ♦

NATO sanāksme Rīgā būtu bijusi istā reize, lai atgādinātu pasaulei Latvijas bēdīgo stāvokli. Ari NATO interesēs būtu stipras patriotiski noskaņotas valstis tās paspārnē, bez kādām savstarpējām ķildām un argumentiem. Par ko tad NATO pārstāvjiem tika pasniegtas dārgas dāvanas? Kauns!

J.Rolavs,
Anglijā

ARĪ MĒS MĪLĒJĀM DZĪVI

Meklēju informāciju par Leonīdu Brombergu!

Tādu izjustu nosaukumu reiz autors bija devis grāmatai par jūras diversantiem, kurā stāstīts par tām trauslajām stīgām, kas saistījušas dzīves alkas ar gandrīz bezcerīgām nāves situācijām.

Pa šādu baismu liktena stīgu staigāja latvietis **Leonīds Brombergs**. Vairāk kā piecdesmit gadi šķir no tās dienas, kad šis bijušais latviešu leģionārs tumšā 7.maija naktī nolaidās Ķemeru mežā. Čekistu rokās kritušo Brombergu komunistiskā prese raksturoja kā visniknāko latviešu tautas ienaidnieku, ko šeit iesūtījuši rietumvalstu naidīgie spēku.

Toreiz es biju vidusskolnieks. Mēs, jaunatne un patriotiski noskaņotie latvieši, Brombergu uzskatījām par drosminieku, kas ar rietumu palīdzību mēģina graut dzelzs priekškaru. Par viņa traģediju klusībā skuma patriotiskie spēki.

Pēc savas iniciatīvas mēģināju par viņu vākt materiālus. Latvijas Valsts Arhīvs man neļauj iepazīties ar viņa lietu, jo vajadzīga radinieku piekrišana

Isā arhīva izziņā teikts, ka Leonīds Brombergs dzimis 1913.gadā Kandavas pagastā. 1945.gadā nokļuvis Zviedrijā. No 1951.līdz 1952.gada bijis Kempdenas izlūkskolas pasnie-dzējs Vašingtonas rajonā. 1956.gadā PSRS Augstākās Tiesas Kara kolēģija piespriedusi 25 gadu ieslodzījumu Dubrovlagā. Miris 1970.gada 28.jūnijā, Latvijā reabilitēts 1994.gadā.

Puse gadsimta ir pietiekami ilgs laiks, pēc kura varētu stāstīt par Brombergu gaitām ārzemju izlūkdienestos un viņa lēcieni no amerikāņu lidmašīnas *Bo-ing* Ķemeru mežā.

Nosūtīju ASV militārajam atašejam lūgumu sniegt informāciju par Brombergu dzīvi un izlūk-

darbību. Pēc ilga laika man ieteica meklēt informāciju dažādos arhīvos.

Atgādināju, ka līdzīgu informāciju amerikāņi lūdza latviešiem par 1947.gadā notriekto amerikāņu lidmašīnu. Atsaucība toreiz no latviešiem bija sirsnīga – palīdzēt. Būtībā no amerikāņu puses jutu apšleptu nevēlēšanos sadarboties.

Cerēju, ka informāciju par savu tautieti iegūšu no man ļoti pazīstamā tautfrontieša un prezidenta kandidāta G.Meirovica, taču, līdz ko pieminēju Brombergu jautājumu, viņš par to kategoriski atteicās runāt.

Līdz šim neviens pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas nav gribējis stāstīt par drosmīgajiem izlūkiem. Domāju, ka šodien ir pienācis laiks stāstīt par cilvēkiem, kas ļaunuma impērijā nicināja nāvi un mīlēja dzīvi.

Mans mērķis ir uzrakstīt grāmatu par L.Bromberga vētraiņo dzīvi. Stāstījumus par viņam līdzīgiem likteņiem varētu turpināt. Man nav izdevies atrast Bromberga radiniekus, būtu priecīgs, ja viņi atsauktos.

Ar šo stāstījumu vērsos pie Latvijas iedzīvotājiem visā pasaulē – vākt informāciju par Brombergu dzīvi grāmatas veidošanai. Ceru, ka uzzināsim par viņa gaitām leģionā, ārzemju izlūkdienestos, iekrišanu čekistu rokās un notiesāšanu. Daudz informācijas ceru gūt no tā laika ziņām, komentāriem un foto galerijām no ārzemju preses.

Cerot uz atsaucību grāmatas veidošanai –

M.Francis

Vēstules sūtīt:
M.Francim
Aizkraukles rajons
Skrīveri
Sila iela 17, LV-5125

VĒSTULE

NATO UN LATVIJAS PROBLĒMAS

“Brīvās Latvijas” regulārais korespondents Oskars Celle (BL Nr.1) lieliski apraksta NATO norisi Rīgā un izklāsta prezidenta Buša NATO izmantošanu viņa invāziju papildināšanai Irākā un Afganistānā – ārpus NATO valstu robežām. Arī Latvijas Valsts prezidente plaši raksturoja pasaules problēmas, kas būtībā ir ANO problēmas, bet

ne vārdu neminēja par smagajām problēmām Latvijā; ka tajā vēl nav novērstas okupācijas sekas. Un kāda tur var būt drošība, ja valsts vēl pilna ar bijušajiem okupantiem, viņu ievestajiem, pārtautošanai domātajiem civilistiem un viņu pēcnācējiem. Septiņās lielākajās Latvijas pilsētās vēl ir krievu vairākums, un Rīgā krievvalodīgo ir apmē-

ram 70%. Kā 1,3 miljoni latviešu var integrēt 1 miljonu krievu? Zinātnieki pierādījuši, ka vajadzīgs 80% pamattautas, lai varētu ko integrēt. Vai latviešu tautai ir nākotne, ja netiek veikta dekolonizācija jeb iebraukušo okupantu un kolonistu repatriācija uz viņu etnisko zemi? Vai tad Valsts prezidentei pasaules problēmas nodarbina daudz vairāk un ir svarīgākas par problēmām pašas valstī?

LATVIJAI IR VAIRĀKAS ĀRPOLITIKAS

◀ 1. lpp.

DDD: Domāju gan, ka tas ir ļoti civilizēti – prasīt, lai zaglis atdod nolaupīto. Mums ir jāpieprasa, lai Krievija nepiepilda dubultmorāli, bet gan seko Ķīnas variantam arī Latvijas teritorijas atdošanas jautājumā.

Dz.R.: Bet politikā tas tā nenotiek!

DDD: Notiek. Pats tikko minējāt Krievijas-Ķīnas pagājušā gada teritoriālo problēmu risināšanu.

Dz.R.: Jā, jā... tā nu mēs Putinam pateiksim – atdod Abreni. Vai tad jūs nezināt čekas darboņu metodes? Krievijā aptuveni 80% augstākās izpildvaras pārstāvju ir bijušie čekisti.

DDD: Kāds sakars tam ar čeku? Es runāju par vieno-tu, stingru, valstisku nostāju Latvijas teritorijas nedalāmības aizstāvēšanai.

Dz.R.: Valstij ir vairākas ārpolitikas. Viena ir tā, ko veido Valsts prezidente, cita ārpolitika ir tā, ko veido Ministru kabinets un vēl

trešā ārpolitika ir tā, ko veido Ārlietu komisija. Jūs taču labi atceraties: kad Kīršteins vadīja Ārlietu komisiju, tad Latvijas valstij vien jau bija 3 ārpolitikas. Tagad valstij ir kādas pusotras vai divas ārpolitikas. Saprotat? Tā ka tas ir ļoti sarežģīts jautājums. Tā ir demokrātija.

DDD: Nē, es nesaprotu. Man tā izskatās pēc anarhijas un patvaļas, nevis demokrātijas. Rodas jautājums, kā interesēs strādā šie ārpolitiku vadītāji?

Dz.R.: Ārlietu politikas vadītāji?

DDD: Jā – netiek risināti dekolonizācijas un deokupācijas jautājumi, notiek mistiskas rotaļas ar tautas un valsts likteni...

Dz.R.: Diezgan liels nopelns ir presei. Diemžēl Latvijas prese arī sāk palikt pilnībā atkarīga no ārējiem spēkiem.

DDD: Nevis sāk palikt – lielie izdevumi jau gadiem

ir politisko spēku rupors.

Dz.R.: Jā, un mēs bieži vien pat vairs nevaram noskaidrot, kas kam ir īpašnieks. Tā ka...

DDD: Kā interesēs darbojas jūsu minētās "ārpolitikas"?

Dz.R.: Šīs ārpolitikas strādā dažādās interesēs.

DDD: Latvijas valsts ārpolitikas?

Dz.R.: Jā.

DDD: Piemēram?

Dz.R.: Valsts ārpolitika darbojas valdības deklarācijas noteiktajos ietvaros, ārlietu koncepcijas noteiktajos ietvaros un globāli noteiktās drošības ietvaros.

DDD: Kur paliek latviešu tautas un zemes interešu aizstāvība?

Dz.R.: Ideāli, ja tautas interešu aizstāvība ir saskaņota ar mūsu kopīgajiem partneriem starptautiskajā, globālajā aprītē. Ja mēs pakļaujamies viena vai otra interesēm un aizmirstam par savu interešu aizstāvību, tad tas jau ir slikti.

DDD: Realitātē latvieši jūtas neaizsargāti savā zemē.

Dz.R.: Realitātē, domāju, ir daudzas pozitīvas lietas, un ir arī ļoti daudzas negatīvas lietas. Tās salikt līdzsvarā kausos šobrīd ir visai sarežģīti. Vissmagākā realitātē, manuprāt, ir tā, ka latviešu valoda šodien tiešām ir apdraudēta. Pozitīvi ir tas, ka šobrīd TB/LNNK vadībā ir noteikts Valsts Valodas inspekcijas finansējuma ievērojams paaugstinājums.

DDD: Tam piekritu. Šis apdraudējums ir sekas rīcības un politiskās gribas trūkumam visus iepriekšējos gadus. Problēmai ir jācērt saknes, nevis jāskrubina zari. Jūs ik pa brīdī pieminat pilsonības nulles variantu nepieļaušanu. Labi. Bet ar to vien ir par maz.

Dz.R.: Mūsu uzdevums ir panākt, lai latvieši neaizbrauc.

DDD: Un kas tiek darīts, lai veicinātu latviešu palikšanu savā zemē?

Dz.R.: Darīts ir ļoti daudz.

DDD: Piemēram?

Dz.R.: Redziet, nav jādara, lai latvieši neaizbrauktu. Ja latvietis pārzina Eiropu un zina, ka Latvija ir visskaistākā vieta Eiropā, – tāds latvietis ir divtik vērtīgs Latvijai.

DDD: Nu ziniet... Valdības uzdevums ir radīt latviešiem sajūtu, ka viņi ir vajadzīgi savai zemei.

Dz.R.: Jā, ir jārada apstākļi, lai latvieši atgriežas Latvijā, bet diemžēl mums tagad ir arī tādi partneri, kas piedāvā ievest nelegālo darbaspēku, – runa ir par šleseriešiem.

DDD: TB/LNNK pēc taisnības būtu jābūt savas tautas aizstāvjiem, tās nacionālā, patriotisko interešu aizstāvjiem.

Dz.R.: Mēs to arī darām. Mēs iesniedzām Pilsonības likumu, Repatriācijas likumu – Saeima tos norai-

Dzintars Rasnačs:

“Mūsu valstī ir tādi augsta līmeņa politiķi, kuriem starptautisko tiesību speciālistu viedoklis neinteresē. Kuri saka apmēram tā – priekš kam mums tā Abrene, ja tur latvieši gandrīz nemaz nedzīvo.”

dija. Viens piemērs: trīs gadu laikā, kad es biju tieslietu ministrs, tika naturalizēti tikai 10 tūkstoši pilsoņu. Turpmākajos septiņos gados, kad tieslietu ministri bija no citām partijām, naturalizēti tika 10 reizes vairāk – 100 tūkstoši jaunpilsoņu. Ko jūs iesakāt – vai rīkoties nedemokrātiskām metodēm?

DDD: Jūs esat koalīcijas partijas pārstāvis un sakāt, ka nevarat neko panākt! Demokrātiskās metodes nav tikai parlamentārās metodes. Ko TB/LNNK ir izdarījuši, lai novērstu etnisko disproporciju valstī? Jūs taču zināt – ja tauta savā zemē ir mazāk par 75% no kopējā iedzīvotāju skaita, tad tās pastāvēšana ir apdraudēta?

Dz.R.: Zem 80%.

DDD: Nu tas jau vēl "labāk". Kāpēc joprojām pamatnācijas pastāvēšanas apdraudējums nav novērsts? Vai jūs apzināties, ka tieši uz mūsu šā laika sabiedrību gulstas atbildība par latviešu tautas likteni? Ko jūs teiksit saviem mazbērniem? Vai to, ka tā bija demokrātija, ārpolitikas virziens?

Dz.R.: Kur jūs ņemat, ka tauta iet bojā?

DDD: Un kur jūs ņemat, ka neiet?

Dz.R.: Mūsu valoda, nevis tauta ir apdraudēta.

DDD: Valoda ir tautas asiņis. Tautas organisms degradējas, kur vēl tālāk? Ja ir apdraudēta valoda, arī tauta ir apdraudēta.

Dz.R.: Demogrāfiskais stāvoklis valstī vidēji uzlabojas. Lai panāktu dzimstības pārsvaru pār mirstību, mums ir vajadzīgi vēl 10 gadi. Man nav sajūta, ka latviešu tauta būtu apdraudēta. Mani bērni mācās latviskā skolā.

DDD: Es saprotu, jūs esat ilggadējs, atpazīstams politiķis, ar jums cilvēki runā latviski, jūs dzīvojat paralēlā vidē un nezināt, kā dzīvot mēs, parastie mirstiegie. Realitātē ir tāda, ka, īpaši lielajās pilsētās, eksistē galējs latviskas vides trūkums. Ieklausieties, kādā valodā sarunājas cilvēki uz ielas.

Dz.R.: Jūs drusciņ nepārzināt situāciju. Rīgā ir tradīcija, ka cilvēki grupējas pēc savas nacionālās pieder-

ības pa rajoniem.

DDD: Nu to mēs visi zinām, un situācijā es labi orientējos. Šī ir latviešu zeme, mēs esam tās saimnieki. Vai tas ir normāli, ka mums ir tādi noslāņoti rajoni un pilsētas, kur latvieši jūtas kā krievu guberņā?

Dz.R.: Manā kāpņu telpā, rajonā, kas nebūt nav latvisks, no desmit dzīvokļiem deviņos dzīvo latvieši. Pirms pieciem gadiem bija citādi – 50% pret 50%.

DDD: Jūsu kāpņu telpa

nav valsts mēraukla. Mūsu kāpņu telpā no 36 dzīvokļiem tikai kādi 6 ir latvieši. Paskatieties uz situāciju valstī kopumā. Kas tiks darīts, lai veicinātu okupantu aizbraukšanu no Latvijas?

Dz.R.: Tikas darīts viss, lai latvietis varētu brīvi lietot savu valodu, kā arī lai tas, kuram nepatīk strādāt, dzīvot, sazināties latviešu valodā, brīvi varētu aizceļot no Latvijas.

DDD: Vēlreiz atkārtoju, ka ir pagājuši jau 15 gadi kopš neatkarības atgūšanas, kas ir izdarīts, lai šie solījumi nebūtu tikai solījumi, bet tiktu realizēti dzīvē?

Dz.R.: Tika pieņemts Valsts valodas likums, kuru prezidente diemžēl 1999.gadā atmeta atpakaļ otrreizējai caurlūkošanai. Tā rezultātā valodas prasības netiek attiecinātas uz privāto sektoru. Mani traucina tas, ka reāli nākas saskarties ar pakalpojumu sniedzējiem, kas nespēj sazināties latviešu valodā. Un ko jūs darīsiet, ja ir krīzes situācija, bet, piemēram, santehniķis nesaprot latviešu valodu?

DDD: Jūs, kas visus šos gadus esat bijis politikā, man to visu stāstāt ar šādu nožēlas izteiksmi! Es no jums pieprasu atbildību par šo situāciju!

Dz.R.: Šai situācijai ir divi iemesli. Piemēram, vai jūs esat redzējuši, ka es jebkad sniegtu LTV7 interviju krievu valodā?

DDD: Ziniet, tas ir tik elementāri. Tas ir pašsaprotami, ar to nu gan nevajadzētu lepoties!

Dz.R.: Bet absolūti lielākā daļa no Saeimas dara citādi. Runa ir par latviešu pašapziņu. Lai veidotu latviešu pašcieņu, ļoti nopietni ir jāstrādā latviešu masu medijiem.

DDD: Bet tas viss, kas šobrīd reglamentē masu saziņas līdzekļus, ir absolūti nepieņemams. Ja azerbaidžāņi var pieņemt lēmumu aizliegt retranslēt Krievijas mediju propagandu, tad lielākā problēma Latvijā ir tā, ka pat Latvijas politiskā elite nekādā līmenī nespēj noteikt ierobežojumus šādi propagandai.

DDD: Pagājušā gada no-

galē Krievijas prezidents Putins nāca klajā ar repatriācijas programmu saviem tautiešiem. No Latvijas pusēs nav itin nekādas atsaucības. Ja kļūdos – labojiet mani.

Dz.R.: Sāksim ar to – “neko”, “nekur”, “nekas”, “nekad”. Tie ir jūsu mīļākie vārdi.

DDD: Lūdzu, neizvairieties no atbildes. Man ir pamats lietot šos vārdus, jo esmu dziļi sašutusi par to, cik tālu ir novesta mana tauta un zeme, esmu sašutusi par to, ka politiķi risina sekundāras dabas jautājumus, bet aizmirst būtisko, esmu galēji sašutusi, ka nesaņemu konstruktīvas atbildes uz saviem jautājumiem.

Dz.R.: Es tomēr gribētu jūsos viest kaut kādu optimismu.

DDD: Tam nepietiks ar solījumiem, tam vajag darbus. Lūdzu, viesiet!

Dz.R.: Cilvēks, kurš ir optimists, cenšas šos noliedzamos vārdus lietot pēc iespējas mazāk.

DDD: Domāju, pietiks apspriest optimistus, realistus utt.

Dz.R.: Jā, ķersimies pie lietām. Krievijai ir viena milzīga problēma – ķīniešu invāzija Austrumsibīrijā. Otra lieta ir beziesiskums un patvaļā, kā rezultātā uzņēmīgākie cilvēki emigrē. Pēc ikgadējā nacionālā kopprodukta šī valsts ir divreiz nabadzīgāka par Itāliju. Potenciāls šai valstij ir liels. Loģiski, ka tā grib saglabāt gan savu ģeopolitisko ietekmi bijušajās okupētajās valstīs, gan arī to, lai pie viņiem atgriežas darbspēks. Un tāpēc viņi spēlē šo dubulto spēli.

DDD: Tā nav mūsu darīšana, ja arī tā arī būtu. Latvieši ir ieinteresēti atbrīvot savu zemi.

Dz.R.: Vietējam politiķu pamācītajam Kaļuzņijam to ir norādījuši vairāki politiķi. Kāpēc viņš to nedara?

DDD: Kāds sakars te ar Kaļuzņiju? Kāpēc klusē latviešu politiķi, kāpēc neat-saucas Putina aicinājumam? Kāpēc klusē TB/LNNK?

Dz.R.: Kāda jēga no tukšām deklarācijām? Vai jūs tiešām domājat, ka tie dzīvojošo cittautiešu lielākā daļa grib braukt prom no Latvijas?

DDD: Bet, kas mums par daļu, ko viņi grib? Viņi šeit atrodas nelikumīgi, kā rezultātā cieš pamatnācijas intereses. Mums ir jādomā par latviešiem, nevis okupantiem?

Dz.R.: Jā! Tikai valdībā strādājot, nevis sežot opozīcijā to var reāli panākt. Ar ko mēs beidzam? Es uzskatu, ka jums ir pārāk pesimistisks skats nākotnē.

DDD: Diemžēl jūs man to nepadarāt optimistiskāku.

Dz.R.: Galvenā joma, kur es tiešām jūtu apdraudējumu, ir latviešu valoda, kur tiešām ir jācinās ar sakostiem zobiem.

Otra svarīgākā joma – Latvijas starptautiskās ietekmes palielināšana un Krievijas propagandas ierobežošana. ♦

Intervēja Ilze LIEPA

Zvanot pa tālruni: **9006082**,
(reizēm grūtības ar savienojumu var rasties
mobilā operatora Tele2 pakalpojumu lietotājiem)
jūs ziedojat **1 latu** laikrakstam “DDD”.
Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt
atbalstu tā veidošanai iespējams arī,
pārskaitot ziedojumu uz
Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un zemes bankā
(SWIFTkods: LHZBLV22);
konts: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr. LV40008033014.

*Paldies visiem, kuri saprot un
atsaucas mūsu aicinājumiem!*

ABONĒJIET LAIKRAKSTU “DDD”

visās Latvijas Pasta nodaļās,
internetā (www.pasts.lv) un
pa bezmaksas tālruni (8008001)

1 mēnesim – **0,60 Ls**

3 mēnešiem – **1,65 Ls**

6 mēnešiem – **2,60 Ls**

Indekss: 1164

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts **DDD** Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2007

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**

(Reģ.Nr. LV 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**

Radaktors vietniece: **Liene APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **7140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales drukā”, Ofsetiespiedums, metiens 3 000, apjoms 2 x A 2